

RANDKRANT

Maandblad over de Vlaamse Rand · april 2017 · jaar 21 · #03

20 JAAR
RANDKRANT

WIN POSTKAARTEN
zie pg. 31

**Ik heb een droom
en die gaat
over de Rand**

**Kok Jeroen De Pauw
'Vriendelijk en
gastvrij zijn,
kost niets'**

**Francis Vermeiren
en Eric Van Rompuy
'Niet meestappen
in het populisme'**

+ AGENDA

**Kairos Castle - Joke Hermsen
Stilstaan bij de tijd**

Hoog in de kerktoren

Bruno Vansumere uit Sint-Genesius-Rode werd vorige maand door Anne Van der Elst aangeduid om **deketing** voort te zetten.

Samenleven lukt steeds beter

20
26

Op zijn identiteitskaart staat Ukkel als geboorteplaats, maar Bruno Vansumere is vooral op en top Rodenaar, de gemeente waar hij al zijn hele leven woont. 'Tot op de dag van vandaag heb ik geen reden gevonden waarom ik Sint-Genesius-Rode zou verlaten. Ik woon op een rustige plek in een mooie gemeente waar alles binnen handbereik is.'

CREATIEF

Een creatieve duizendpoot, zo kan je Vansumere omschrijven. 'Ik geef les aan het 4e leerjaar in de gemeentelijke basisschool Wauterbos. Daarnaast maak ik deel uit van Het Kinderuur, een toneelvereniging die al meer dan een halve eeuw bekend is om zijn sinterklaasvertellingen. Vorig jaar hebben we zes keer GC de Boesdaalhoeve uitverkocht, maar ook elders in Vlaanderen staan we op de planken. Verder doe ik onder meer poppenkastvoorstellingen waarmee we op jaarmarkten optreden. Het kan best druk worden, maar dat geeft niet. Het is vooral heel tof om te doen.'

Het kan bijna niet anders dat Bruno een cultuurliefhebber is. 'Natuurlijk. Als inwoner van de Rand mogen we op dat gebied niet klagen. In een straal van enkele kilometers heb je GC de Moelie, CC de Meent en GC de Boesdaalhoeve. *Onregelmatig regelmatig* gaan we naar optredens of voorstellingen kijken. Het aanbod is goed, voldoende gevarieerd. Vooral de jazzprogrammatie in de Meent kan ik waarderen.'

VAN SLAPEN NAAR WAKKER

'Ik hou van activiteit in een gemeente, met plekken waar de inwoners elkaar kunnen ontmoeten. Het is dan ook bijzonder jammer dat

het vorige gemeentebestuur, naar mijn gevoel, van Sint-Genesius-Rode een slaapgemeente heeft gemaakt. Er is veel doodgebloed omdat de gemeente er onvoldoende aandacht leek aan te schenken. Het doet mij dan ook deugd dat het nieuwe bestuur opnieuw leven in de brouwerij probeert te brengen. Dat is belangrijk voor een gemeente.'

SAMEN LEVEN

Wat maakt, volgens Vansumere, de Rand uniek? 'Moeilijke vraag, maar ik denk wel het feit dat de mensen uit verschillende culturen hier samen te leven. Trouwens, dat lukt almaar beter, vind ik. Als we gaan wandelen bijvoorbeeld zijn er steeds meer mensen die je zowel in het Frans als in het Nederlands begroeten. Anderstalige kinderen op school doen hard hun best om de taal onder de knie te krijgen, hun accentje moet je erbij nemen. Sommige Franstaligen spreken zelfs mooier Nederlands dan vele anderen omdat ze het belang ervan inzien.'

'Wat ook typisch is aan onze regio: de verdere verstedelijking. Dat brengt bij sommigen toch een aantal frustraties met zich mee, net als het toenemende verkeer soms op de heupen werkt. Op de Zoniënwoodlaan is het vaak geen pretje om te rijden. De centrale verkeersader, die door de gemeente snijdt, slijbt regelmatig volledig dicht. Maar je kan het ook omdraaien: ik zou bijvoorbeeld te voet naar de winkel kunnen gaan, toch neem ik vaak de wagen. We klagen met zijn allen over te druk autoverkeer, maar we zijn er ook allemaal zelf een beetje schuldig aan.'

TEKST Jens De Smet • FOTO Filip Claessens

UIT IN DE RAND

Futur simple
Alles behalve eenvoudig

REISREIS De Franse architect en kunstenaar Stéphane Luchs is nu in België. Hij heeft een tentoonstelling van zijn werk in de Meent. Hij heeft ook een boek uitgebracht over zijn werk. Hij heeft ook een tentoonstelling van zijn werk in de Meent. Hij heeft ook een boek uitgebracht over zijn werk.

REISREIS De Franse architect en kunstenaar Stéphane Luchs is nu in België. Hij heeft een tentoonstelling van zijn werk in de Meent. Hij heeft ook een boek uitgebracht over zijn werk. Hij heeft ook een tentoonstelling van zijn werk in de Meent. Hij heeft ook een boek uitgebracht over zijn werk.

AGENDA

APRIL 2017

Telietijd comedian

LEUWER Vlaanderen heeft de eerste Vlaamse...
WILLEM De eerste Vlaamse...
WILLEM De eerste Vlaamse...
WILLEM De eerste Vlaamse...

ABONNEMENT 15 € voor wie in de Rand woont, 20 € voor wie buiten de regio woont (9 nrs/jaar). • Rekeningnr. IBAN BE 58 0910 2113 1679

VERDELING RandKrant april wordt bus-aan-bus verdeeld in Meise, Merchtem, Asse, Wemmel, Dilbeek, Sint-Pieters-Leeuw, Drogenbos, Linkebeek, Beersel en Sint-Genesius-Rode.

14
25

10
24

INHOUD

04

08

20

06 VAN **ASSETOT ZAVENTEM**

13 **FRANKACHTERNA**

14 **OPVERKENNING**

15 **MIJNGEDACHT**

16 **MIDDENIN**

19 **WIEKWEEKTDAT**

22 **INTERVIEW**

26 **BOUWERK**

32 **GEMENGDEGEVOELENS**

Ik heb een droom en die gaat over de Rand

Waar gaat het naartoe met de Rand? Wat voor regio willen wij? RandKrant praat de volgende maanden met een aantal mensen over de toekomst van de Rand. Hoe zal die eruit zien binnen tien, twintig jaar? Maar eerst een beetje geschiedenis, want oude reflexen bepalen ons gedrag meer dan we denken.

FR

Twintig jaar RandKrant

'Het enige wat we hebben, is het verhaal dat we vertellen. Het is het verhaal van de Vlaamse Rand.' In maart 1997 valt de eerste editie van RandKrant in de bussen van de regio. Uitgangspunten: het Nederlandstalige karakter van de streek versterken en de integratie van anderstaligen aanmoedigen. En dat lukt.

'Niet meestappen in het populisme'

Meer dan drie decennia hebben ze menig politiek robbertje uitgevochten, maar altijd kwamen ze weer aan praten toe. Francis Vermeiren (Open VLD) en Eric Van Rompuy (CD&V) uit Zaventem namen onlangs afscheid van de lokale politiek. Voor de allereerste keer geven ze een gezamenlijk interview.

DE

COLOFON RandKrant verschijnt maandelijks (niet in januari, juli en augustus) op 98.000 exemplaren. Het is een uitgave van de Vlaamse Gemeenschap en de provincie Vlaams-Brabant. • **Realisatie** vzw 'de Rand' • **Hoofdredacteur** Geert Selleslach • **Eindredacteur** Ingrid Laporte • **Fotografie** Filip Claessens en David Legréve • **Redacteuren** Michaël Bellon, Mirek Cerny, Bart Claes, Tina Deneyer,

Jens De Smet, Tine De Wilde, Herman Dierickx, Nathalie Dirix, Guido Fonteyn, Patrick Gijsels, Karla Goetvinck, Gerard Hautekeur, Joris Herpol, Joris Hintjens, Tine Maenhout, Ines Minten, Tom Serkeyn, Wim Troch, Fatima Ualgasi, Sofie Vandenbergh, Luc Vanheerentals, Lene Van Langenhove en Dirk Volckaerts • **Website** Laurens Vansteelandt **Redactieadres** Kaasmarkt 75, 1780 Wemmel,

tel 02 767 57 89, e-mail randkrant@derand.be, website www.randkrant.be • **Verantwoordelijke uitgever** Eddy Frans, Agentschap 'de Rand', Witherendreef 1, 3090 Overijse • **Vormgeving** Jansen & Janssen Creative Content, Gent • **Druk** Corelio, Erpe-Mere • RandKrant wordt gedrukt op FSC(r)-gecertificeerd papier – licentienummer: FSC-C004762

Ik heb een droom en die gaat over de Rand

Waar gaat het naartoe met de Rand? Wat voor regio willen wij? RandKrant praat de volgende maanden met een aantal mensen over de toekomst van de Rand. Hoe zal die eruit zien binnen tien, twintig jaar? Maar eerst een beetje geschiedenis, want oude reflexen bepalen ons gedrag meer dan we denken.

TEKST Karla Goetvinck • FOTO Filip Claessens

Hamvraag is natuurlijk: hoe verhoudt de Rand zich tot Brussel? Zijn Brussel en de Rand burens die niet graag naast elkaar wonen en klagen over de overgroeide haag en de vrederechter inschakelen voor geluidsoverlast? Of is het een onscheidbare Siamese tweeling, tot elkaar veroordeeld? Of meer: hebben we een bewogen liefdesrelatie, samen een hele

weg afgelegd, een huis verbouwd, kinderen gekregen, elkaar bedrogen, ruzie gemaakt? De vrouw heeft jaren gestreden voor zelfstandigheid en bewaakt die scrupuleus, een evenwaardige partner zijn, is cruciaal voor haar. De man vindt de financiële lasten slecht verdeeld. Elk conflict rijt oude wonden open, maar we worden samen oud en zorgen voor mekaar. Of: zijn we toch uit elkaar gegaan en maken we in de beste verstandhouding afspraken over de kinderen, wensen we elkaar alle goeds? Of zijn we rancuneus?

GRENSCONFLICTEN: IN HET DEFENSIEF

Waar precies ligt de grens tussen Brussel en Vlaanderen? Dat is al een dispuut sinds België werd opgedeeld in gebieden met elk een eigen bestuurstaal: in Vlaanderen het Nederlands, Brussel tweetalig. De grens daartussen kon opschuiven, werd afgesproken, al naargelang de resultaten van de taalregistratie die al sinds het ontstaan van België deel uitmaakte van de tienjaarlijkse volkstelling. Resultaat: Brussel bleef uitbreiden, maar het verzet groeide. Na de Tweede Wereldoorlog was het

protest aan Vlaamse kant zo massaal, dat de talentelling in 1961 bij wet werd afgeschaft. Een jaar later werd de taalgrens vastgelegd. Einde van het conflict, zou je denken, maar het blijft langs beide kanten een teer punt. Met de regelmaat van de klok laait de onrust op. Of het nu gaat om het Egmontpact in 1977 of de Metropolitane Gemeenschap in 2012, de Vlamingen staan klaar om de grens te verdedigen, de Franstaligen om Brussel uit te breiden. Mochten we nu eens afspreken dat we over die grens niet langer discussiëren, dan kunnen we eindelijk verder, niet?

SCHEIDEN OF NIET?

Ondanks het vastleggen van de taalgrens bleven Brussel en de Rand innig verbonden, politiek en ook op andere vlakken. Veel Vlamingen in de Rand droomden van een scheiding en van eigen instellingen, om alle dubbelzinnigheid op te heffen, om de taalgrens ook in de dagelijkse praktijk duidelijk te maken, om de band tussen de Franstaligen in de Rand met hun taalgenoten in Brussel door te knippen en de positie van de Franstaligen

bondscentrales bijvoorbeeld overschrijden nog vaak de gewestgrenzen. Wat doen we: drijven we de scheiding door?

CONSOLIDATIE: GORDELPOLITIEK

Alhoewel de stad Brussel bij de eerste talentelling in 1846 nog niet de helft Franstaligen telde, was dat een eeuw later helemaal veranderd. Brussel had zijn Vlaamse karakter verloren en was dominant Franstalig geworden. Doordat de middenklasse de stad verliet, verfransde ook de Rand. Uit een studie van onderzoeksbureau Mens en Ruimte uit 1964 bleek dat die Franstaligen vooral verhuisden naar nieuwe verkavelingen. Om deze verfransing te verhinderen, liet de minister van Openbare

Er is meer denkwerk
nodig, maar vooral
ook meer geld.

in de Rand te verzwakken, om de verfransing te stoppen, om niet meer te moeten luisteren naar een partner die zo veel groter is. De Rand wilde scheiden om zichzelf te beschermen.

Maar een echte scheiding zou ook de band tussen de Brusselse Vlamingen en hun taalgenoten uit de Rand verzwakken. Zo rekenden Vlaamse Brusselaars op stemmen uit Halle-Vilvoorde om verkozen te worden. Nederlandstalige scholen, welzijnsvoorzieningen en cultuurtempels hadden publiek uit de Rand nodig voor hun voortbestaan. Het verklaart voor een stuk de historische achterstand in de Rand op vlak van welzijn bijvoorbeeld. Het verklaart ook waarom BHV maar niet gesplitst raakte, ondanks het feit dat het eerste wetsvoorstel daartoe al uit 1961 dateert. De situatie is ondertussen echter drastisch veranderd. Nu zien we dat de Brusselse instellingen *verbrusselen*: Nederlandstalige scholen bijvoorbeeld trekken proportioneel veel minder leerlingen uit de Rand aan dan vroeger. De aantrekkingskracht van de Nederlandstalige instellingen is groter geworden voor Frans- en anderstaligen. Brusselse Vlamingen noemen zich nu Nederlandstalige Brusselaars, en hoewel het aantal eentalig Nederlandstalige Brusselaars achteruit blijft gaan, is het prestige van het Nederlands in Brussel gegroeid. Het gecreëerde zelfbewustzijn maakt dat scheiden op dit moment tot de mogelijkheden behoort. Het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde is gesplitst, maar intercommunales en vak-

Werken Jos De Saeger (CVP), een ontwerp-gewestplan uitwerken om de suburbanisatie een halt toe te roepen. Ettelijke verkavelingen en woonuitbreidingsgebieden werden geschrapt. Hoogbouw kon niet langer. Bevolkingsstijgingen moesten maar opgevangen worden in de kernen van Halle, Vilvoorde en Asse en in verder gelegen steden. Het bureau introduceerde het begrip *Groene Gordel*.

Sinds zowat een kwarteeuw wordt deze strategie echter in vraag gesteld. Van het ontwerp Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in 1996 tot het Territoriaal Ontwikkelingsprogramma Noordrand vorig jaar: ze getuigen van de stedelijke ambities die de administratie Ruimtelijke Ordening voor ons koestert. Vele plekken smeken om reconversie, luidt de redenering, bijkomende woningen zijn nodig om de verwachte bevolkingsstijging hier en in Brussel op te vangen, en om een rendabel openbaar vervoer uit te bouwen en zo de mobiliteitsknoop te ontwarren. En die open ruimte, die behouden we als stadsgroen. Wat doen we ermee: omarmen we die koerswijziging?

ANDERS DAN IN VLAANDEREN

Toen Luc Van den Brande (CVP) in 1992 Vlaams minister-president werd, wilde hij een specifiek beleid uitwerken voor de Rand. (De term *Vlaamse Rand* als tegenpool van de *périphérie bruxelloise* dateert uit die periode en paste in een proces van identiteitscreatie.) De Vlaamse regering richtte daartoe o.a. vzw 'de Rand' op en dit maandblad *RandKrant*. Ook

de nieuwe provincie Vlaams-Brabant ging een beleid voor de Rand voeren.

Maar voor andere beleidsdomeinen (ruimtelijke ordening, onderwijs, inburgering: you name it) wordt het beleid in de Rand op Vlaamse leest geschoeid. En dat terwijl de realiteit hier toch grondig verschilt van die van een doorsnee Vlaams dorp van die grootorde. De Rand past niet in Vlaamse vakjes. Een voorbeeld: ruim 1 op 3 is hier van vreemde origine, en toch is het inburgeringsbeleid hier minimaal. Want de meeste inwijkelingen hebben eerst enkele jaren in Brussel gewoond en zijn dus geen officiële nieuwkomers. Of het zijn expats en die hebben geen inburgeringsplicht. In de Rand worden anderstaligen dus meestal niet verplicht om Nederlands te leren (zoals in de rest van Vlaanderen), je moet ze ertoe verleiden (zoals in Brussel).

Even kort door de bocht: de Rand kampt met uitdagingen die vergelijkbaar zijn met steden als Gent of Antwerpen, maar moet die trotseren met de middelen en het personeelskader van een dorp. En dat in een moeilijke context, in een regio waar Nederlands niet automatisch de lingua franca is. (Uit onderzoek blijkt dat Nederlands nog steeds de meest gesproken thuistaal is, maar dat meer Randbewoners Frans kennen). En, ik weet het, er zijn de laatste jaren extra middelen geïnvesteerd in de integratiesector, in scholenbouw, en een half jaar geleden zelfs 3 miljoen euro voor de algemene begrotingen van Halle, Vilvoorde en Dilbeek samen. Maar dat blijft een fractie van wat officieel erkende centrumsteden van die grootorde krijgen. Dus hoe zit het: krijgen we de middelen om een sterke, aantrekkelijke identiteit te creëren die anderstaligen kan verleiden? Want daarvoor is niet alleen meer denkwerk nodig, maar vooral ook meer geld.

EN

THE \$64,000 QUESTION

What does fate have in store for the Rand? What sort of region do we want? As part of the Visionary series of articles, *RandKrant* will be talking to a number of people over the next few months to find out their ideas about the future of the Rand. What will it look like in 10 or 20 years' time? The key question, of course, is how does the Rand relate to Brussels? Are they stuck with each other like birds in a cage? Or are they able to look back on an emotional love affair: they travelled a long way together, built a home, had children, had their fights and finally drifted apart? And where does the border between Brussels and Flanders lie exactly?

Opmerkelijke getuigenis

DILBEEK De Pastorale Eenheid Emmaüs Dilbeek, Broederlijk Delen en de parochie aan de Ninoofsesteenweg in Anderlecht, op de grens met Dilbeek, hadden tijdens de vastentijd in maart Yacouba Bologo (26) uit Burkina Faso te gast. 'Zo'n verblijf is een echte ontmoeting tussen Noord en Zuid. Het Zuiden kwam letterlijk heel dichtbij en solidariteit kreeg een gezicht', zegt Annie Mersch van de Werkgroep Solidariteit. Broederlijk Delen nodigt al verschillende jaren mensen uit het Zuiden uit. Yacouba Bologo werkt in zijn thuisland voor Association Mouvement Rural (AMR). Hij begeleidt jongeren en betreft ze bij het lokale bestuur. Hij geeft vormingscursussen over ongewilde zwangerschappen, geweld tegen vrouwen, burgerzin, staatsburgerschap, persoonlijke ontwikkeling, politiek engagement voor vrouwen en jongeren. Yacouba werd tijdens zijn verblijf ontvangen door het college van burgemeester en schepenen en *getuigde* in tal van instellingen, scholen en organisaties. · JH

BEERSEL Vastgoedmakelaar Gino Coorevits wil 310.000 euro betalen voor het Herman Teirlinckhuis. Hij wil huis en tuin restaureren met respect voor het beschermde statuut. Een vzw zou het dan voor 35 jaar in erfpacht nemen. Hugo De Greef en Sigrid Bousset, twee bekende figuren uit de wereld van theater en literatuur, willen van het Teirlinckhuis een schrijversresidentie maken waar er ook plaats is voor literaire activiteiten en kleine concerten. De gemeente Beersel moet het huis dan wel onder de schattingsprijs willen verkopen (335.750 euro). Schrijver Herman Teirlinck bracht de laatste 31 jaar van zijn leven door in de woning aan de Uwenberg. In 1979 kocht de gemeente het huis en maakte er een museum van. In 2013 sloot Beersel het huis omwille van tegenvallende bezoekerscijfers en de financiële toestand van de gemeente. · JH

Jonge nieuwsneuzen

HALLE-VILVOORDE RINGtv, de regionale televisiezender van Halle-Vilvoorde, verruimt het nieuwsaanbod met input van het jonge publiek. Daarvoor kan de zender rekenen op jonge *nieuwsneuzen*. Een aantal scholen uit de regio worden aangemoedigd om de redactie te bestoken met korte, nieuwswaardige filmpjes. Wanneer de redactie het verhaal oppikt, krijgt de school een punt. 'De school die de meeste scoops verzamelt, krijgt op het einde van het schooljaar een schoolfuif', zegt nieuwsanker Kris Vander Gracht. 'Per school mag de beste of de meest originele nieuwsneus een dag mee op pad met de reporters van RINGtv. Zowel het beeldmateriaal als het verhaal moeten interessant zijn.' Met het initiatief wil RINGtv een jonger publiek aanspreken en jongeren de kans geven om te proeven van de journalistiek. 'Ze komen te weten wat nieuwswaardige gebeurtenissen zijn, leren een nieuwsverhaal brengen met de juiste beelden, leren interviewen en hopelijk ook kritisch omgaan met de media.' Scholen die aan de nieuwsstrijd meedoen zijn: Heilig-Hart College Halle, ZAVO Zaventem, COOVI Anderlecht, 't Schoolhuis Opwijk en GO! Technisch Atheneum Wemmel. · JH

Nederlands oefenen: nieuwe projecten gezocht

VLAAMSE RAND Het Agentschap Integratie en Inburgering lanceert een projectoproep rond Nederlands oefenen. Dat gebeurt in samenwerking met Atlas Antwerpen, In-Gent, Huis van het Nederlands Brussel en vzw 'de Rand'. 'We zoeken inspirerende projecten die anderstaligen helpen om Nederlands te leren', zegt Karen Stals, stafmedewerker taalpromotie bij vzw De Rand. 'De voorbije jaren waren er veel interessante initiatieven rond oefenkansen Nederlands voor anderstaligen, zoals een OCMW dat een conversatiegroep voor vluchtelingen organiseert in het lokaal opvanginitiatief. Of de vorming van taaltandems, waarbij Vlamingen en anderstalige inwoners samen Nederlands oefenen. Met nieuwe projecten kan dit aanbod worden versterkt.' De oproep richt zich naar organisaties en verenigingen die rond dit thema willen werken. Enkel feitelijke verenigingen en de formele aanbieders van cursussen Nederlands als tweede taal kunnen zelf geen aanvraag indienen. Je kan jouw project insturen tot en met 30 april. Per project kan je tot 50.000 euro subsidie aanvragen. · JH

www.integratie-inburgering.be/nederlands-oefenen

Nieuw: een cultureel centrum

ZAVENTEM Het gloednieuwe cultuurcentrum De Factorij aan de Willem Lambertstraat opent op 21, 22 en 23 april met een feestweekend. Op zaterdag geven lokale harmonieën een gezamenlijk concert. Zondag is er een (ontbijt)film en een workshop en staan er vier lokale toneelverenigingen op het podium. Heel het weekend kan je genieten van familievoorstellingen, spectaculaire circusacts en originele randanimatie. Er zijn danssessies, eetkraampjes, muzikale interventies en interactieve rondleidingen. 'Je kunt ook een kunsttentoonstelling met werken van kunstenaars uit Zaventem bekijken', zegt burgemeester Ingrid Holemans (Open VLD). 'De Factorij wil kunst en amateurkunst waarderen. Dat we kunstenaars uit onze eigen gemeente de kans geven om hun werken voor te stellen, spreekt voor zich.' CC De Factorij is een immens gebouw met onder andere een grote zaal van 700 plaatsen, brasserie, polyvalente zaal, repetitieruimten, vergaderzalen, bibliotheek. 'De Factorij wil focussen op originele en kwaliteitsvolle producties die de Zaventemse context weerspiegelen. De bezoeker staat centraal en er is speciale aandacht voor kinderen en families. De Factorij wil een warm en open huis zijn, waar iedereen zich welkom voelt.' · JH

www.ccdfactorij.be

Hoe was het vroeger?

ZENNEVALLEI Het spel *Levenswandeling* krijgt een regionale versie. Naar aanleiding van de Erfgoeddag 2017 werkte de Erfgoedcel Pajottenland Zennevallei en Woonzorgcentrum De Zwaluw uit Galmaarden het idee van Ilona Van Obbergen uit. 'Levenswandeling is een leuk en eenvoudig spel om met ouderen of personen met dementie over vroeger te praten. In het spel staat *reminisceren* centraal, het ophalen van herinneringen, waarbij de nadruk ligt op de eigen ervaringen. De vragen polsen naar verhalen over hoe het vroeger was', zegt Karen Van Buggenhout. Op zondag 23 april zullen woonzorgcentra en rusthuizen uit de regio meedoen aan de Erfgoeddag, die in het teken van *zorg* staat. Ook daarna kan het spel gebruikt worden in rusthuizen of door mantelzorgers. Vanaf 1 mei kan je het spel gratis ontlend bij Erfgoedcel Pajottenland Zennevallei. • JH

www.erfgoedcelpz.be
of www.erfgoeddagpz.be.

Klik klik: een fotowedstrijd

ZENNE & ZONIEN De blog van Zenne & Zoniën, kortweg Zenzo, schrijft een fotowedstrijd uit. 'We nodigen iedereen uit om origineel en waardevol erfgoed te fotograferen. Want beelden helpen bewaren', zegt Roger Swalens, voorzitter van Streekvereniging Zenne & Zoniën. 'Dat kunnen natuurlandschappen zijn, dorpsgezichten, merkwaardige gebouwen of hun kleinere details, trage wegen, enzovoort, liefst op een originele manier in beeld gebracht.' Deelnemers mogen één foto maken of ook een reeks in hetzelfde thema. Het moet gaan over Beersel, Drogenbos, Linkebeek, Halle, Sint-Genesius-Rode en Sint-Pieters-Leeuw. Er zijn geen regels of ingewikkeld reglement. Stuur je werk in een goed digitaal formaat naar: zenzofoto@gmail.com. Vermeld je voornaam en naam, mailadres en de plaats + datum van je opname(s). Je mag continu inzenden tussen 1 maart en 30 november. Aan het einde van elke maand worden er een of meer maandfavorieten gekozen. Uit de maandfavorieten worden in december de eindwinnaar(s) gekozen. De inzendingen worden beoordeeld door een jury van Zenzo, aangevuld met professionele fotografen. Er is een leuke prijs voor alle eindwinnaars en een attentie voor elke deelnemer. Ingezonden foto's worden eventueel gebruikt in het tijdschrift De Zevende Kracht. • JH

<http://zevendekracht.blogspot.be/>

Renault Vilvoorde: twintig jaar dicht

VILVOORDE Twintig jaar geleden werd de Renaultfabriek in Vilvoorde gesloten. Een drama voor de 3.100 werknemers en intussen een symbool van de sociale strijd. Om de sluiting te herinneren, organiseerden de stad Vilvoorde en de socialistische vakbond eind februari een herdenking met een tentoonstelling in de voormalige fabriek. Tweehonderd werknemers herdachten de gebeurtenissen in een optocht naar De Vuist, het kunstwerk dat beeldhouwer Rik Poot maakte naar aanleiding van de protestacties tegen de sluiting. Op 27 februari 1997 kondigde de Franse directie zonder boe of bah de sluiting aan. De regels van collectief ontslag werden niet gerespecteerd. Dat leidde tot een harde sociale strijd. De fabriek in Vilvoorde werd maandenlang bezet en op 11 maart 1997 werd er in Parijs een grote mars gehouden met tienduizenden Renault-werknemers uit alle hoeken van Europa. Begin september 1997 rolde in Vilvoorde de laatste Renault van de band. Daarmee viel het doek over 70 jaar autoassemblage in Vilvoorde. Een jaar later keurde het parlement de wet Renault goed. De wet bepaalt dat een collectief ontslag eerst op de ondernemingsraad moet worden aangekondigd en besproken. • JH

Merxtem, Sint-Pieters-Leeuw en zes andere gemeenten in Vlaams-Brabant zijn geselecteerd om de haalbaarheid te onderzoeken van de herbestemming van een aantal kerken. • Mogelijk komt er een parkeertoren aan het station van **Halle**, zo blijkt uit de investeringsplannen van de NMBS. • In alle openbare gebouwen in **Beersel** worden binnenkort luitertafels voorzien. • **Wezembeek-Oppem** plaatste vier digitale infoborden met aankondigingen van verenigingsactiviteiten. • De Brusselse vervoersmaatschappij MIVB bouwt een derde metrostelplaats aan Erasmus. • Natuurpunt **Meise** vraagt om een ecoduct aan te leggen over de A12. • De cafetaria van het zwembad en de sporthal van **Sint-Genesius-Rode** sloot onverwacht de deuren wegens faillissement. • Op de parking aan het station van **Ruisbroek** mogen overdag geen bestelwagens of vrachtwagens meer parkeren. • Het parket Halle-Vilvoorde krijgt in **Asse** een nieuwbouw zodat alle diensten bij elkaar kunnen zitten. • Het aantal logies in Vlaams-Brabant is sinds 2010 met 52% gestegen: 470 uitbaters staan in voor zo'n 570 logies. • Veertien actiegroepen uit gemeenten rond Brussels Airport in **Zaventem** eisen dat de nachtvluchten tegen eind 2019 worden afgeschaft. • De milieudienst en de politie van **Grimbergen** ruimden een groot sluikstort aan het Mutsaardplein op. Vijf sluikstorters konden geïdentificeerd worden. • Omdat de wortels van een rij oude bomen naast de Maalbeeklaan in **Wemmel** een hogedrukgeleiding van Fluxys dreigen te beschadigen, moet de gemeente

de bomen rooien. • Slechts 13% van de Vlaams-Brabanders is niet gelukkig met zijn woning, zo blijkt uit het Woonrapport 2017 van Reynaers Aluminium. • Om de bijenpopulatie in het Pajottenland en de Zennevallei in stand te houden, heeft het Regionaal Landschap zo'n 200 bijenhôtels laten maken. • Het Stationsplein in **Sint-Martens-Bodegem** wordt heraangelegd. Daarom geldt er tot midden juli een parkeerverbod. • Electrabel wil in de centrale van **Drogenbos** een reuze lithium-ionbatterij bouwen die tot 6 megawatt elektriciteit kan opslaan, een primeur voor ons land. • Door een hertekening van de gerechtelijke kantons verdwijnen op termijn de vredegerichten van **Grimbergen**, **Sint-Pieters-Leeuw** en **Kraainem**. • Volkssterrenwacht MIRA in **Grimbergen** bestaat dit jaar 50 jaar en wil via crowdfunding geld inzamelen voor een grotere telescoopkoepel. • De Brusselse regering keurde de milieuvergunning goed voor de gevangenis in Haren, vlak op de grens met **Machelen**. • In de politiezone Kapelle-op-den-Bos, Londerzeel en **Meise** is het aantal misdrijven met 5,3% gedaald. Het aantal woninginbraken daalde er in vergelijking met 2015 met 17%. • Op de A12 zal de oprit langs de Nieuwelaan in **Meise** op termijn gesloten worden omdat de oprit letterlijk in de weg ligt van de nieuwe sneltram. De gemeente is tegen de sluiting. • Het schepencollege van **Zaventem** dient een bezwaarschrift in tegen het gewestelijk plan voor duurzame ontwikkeling 2016-2020 van het Brussels Gewest. In dat plan worden duizenden extra woongelegenheden in woontorens voorzien rond de NATO-site, het Reyerscomplex en het Woluwedal. • *Flight in mind*, het opvallende bronzen kunstwerk van kunstenaar Olivier Strebelle, dat tot voor de aanslagen in de vertrekhal van de luchthaven van **Zaventem** stond, krijgt ter gelegenheid van de herdenking een nieuwe plaats in een parkje langs de toegangsweg van de luchthaven. • JH

Twintig jaar RandKrant

‘Het enige wat we hebben, is het verhaal dat we vertellen’

Of dat wel zo'n goed gedacht was, al die koppen van de medewerkers op de cover van RandKrant vorige maand? De privacy, meneer?! Ja, het was een goed gedacht. Vele lezers gingen op zoek naar de wie is wie van RandKrant. Jij ook?

TEKST Geert Selleslach • FOTO Filip Claessens

Tweehonderdelf edities en grof geteld 42.500 artikels, 8.200 interviews, goed voor 6.320 bladzijden en elke maand een goed gevulde activiteitenkalender. Ik knijp in mijn arm: RandKrant bestaat 20 jaar. En omdat ons tijdschrift anno 2017 elke maand slechts in de helft van de regio bus-aan-bus wordt bedeed: hier een ingekorte versie van het artikel over 20 jaar RandKrant uit de vorige editie. Iedereen mee? Hier gaan we.

TOUR DE FORCE

Midden jaren 90 raakt de Vlaamse gemeenschap ervan overtuigd dat er gerichte acties opgezet moeten worden voor de Vlaamse Rand, de regio rond Brussel, die eigenlijk geen eigen statuut heeft, maar geografisch omschreven wordt als de gemeenten met een grens aan de hoofdstad of aan een faciliteitengemeente. De

Rand 'staat onder druk' en zowat alle problemen van België komen er samen. Daar moet aan gewerkt worden. Een informatiemagazine is een van de concrete aanbevelingen.

'RandKrant heeft tot doel het Nederlands-talige karakter van de Vlaamse Rand te ondersteunen. In tweede instantie beoogt RandKrant de integratie van anderstaligen in de plaatselijke Vlaamse gemeenschap. Dat doet het door gerichte informatie aan te bieden over activiteiten in de regio (...). RandKrant stelt zich pluralistisch en verdraagzaam op. Het blad is ideologisch en politiek ongebonden (...).'

Doel en werkwijze worden meteen duidelijk omschreven in het redactioneel profiel van het tijdschrift. Je ziet er de hand in van de ervaren journalist Henry Coenjaarts, de eerste hoofdredacteur, die ook voldoende bewegingsvrijheid inbouwt. De keuze om het tijdschrift in alle bussen van de Rand te bezorgen, lijkt op het eerste zicht buitensporig, maar dat is het niet. Uitgangspunt is immers alle inwoners van de regio te bereiken om ze te willen betrekken bij de plaatselijke gemeenschap en zo'n verdeling heeft de potentie om iedereen te bereiken. Er valt geen tijd te verliezen. In nauwelijks een half jaar wordt een tijdschrift vanuit het niets klaargestoomd. In maart 1997 valt de allereerste editie in de bussen.

En het eerste nummer is meteen raak. RandKrant informeert, becommentarieert, stelt de juiste vragen over de juiste onderwerpen, met meestal een pittige column van Brigitte Raskin erbovenop. Het is een blad zonder blad voor de mond. Je voelt de 'drive' als je door de eerste

edities bladert en toch ook de zoektocht van de pioniers naar juiste vorm en aanpak. Het tijdschrift verwerft op korte tijd een belangrijke positie in de regionale berichtgeving. Tot voor de besparingen van 2015 staat RandKrant qua oplage op de vijftiende plaats van de niet-commerciële pers. Dat zegt iets over de kracht van regionale berichtgeving.

MEDIUM MET EEN MISSIE

RandKrant informeert en brengt mensen samen, toen en nu. De uitgangspunten zijn dezelfde gebleven: het Nederlandstalige karakter van de streek versterken en de integratie van anderstaligen aanmoedigen. Geen spreidstand of onmogelijke opdracht, wel een evidentie. Ons tijdschrift slaagt daarin. Mensen die RandKrant lezen, voelen zich meer betrokken bij wat er in hun omgeving gebeurt, gaan meer naar sociaal-culturele activiteiten dan anderen, voelen zich beter geïnformeerd en spreken meer Nederlands, zo blijkt uit het lezersonderzoek van 2013. Het blad neemt vanaf de start een unieke positie in: het bevat vertaalde samenvattingen van de belangrijkste artikels en geen publiciteit. Tot op de dag van vandaag wordt die bewuste keuze volgehouden. Een andere getuige van onze missie staat in het onderzoek van de Taalbarometer (2014): 'In tegenstelling tot andere media wordt RandKrant over verschillende taalgroepen heen gelezen'.

EVOLUTIE

Natuurlijk is er in de loop der jaren een en ander veranderd. Het tijdschrift heeft meerdere keren

een vormelijke metamorfose ondergaan, met de jaren steeds vaker, want modes gaan steeds sneller (en komen ook altijd weer terug). Onderwerpen en manier van aanpak zijn geëvolueerd. De informatie zit vaak vevat in storytelling en *testimonials*, het vertellen van de werkelijkheid door getuigenissen van mensen. Achtergrond, reportage of interview, de clou is het hart van de streek te vatten in al zijn verscheidenheid. Misschien zullen we die clou nooit vinden, maar we zitten er toch dikwijls heel dichtbij. We zoeken voort. Samen met de mensen uit de Rand, die ons hun verhaal vertellen, waarmee ze bezig zijn, hun dagelijkse strijd in de file, hun werk en ontspanning, hun dromen en zorgen, hun zoektocht naar gezond samenleven, hun zorg voor kinderen en ouderen, ... allen ook op zoek naar hun eigen nuance, ja naar de tinten grijs, maar die uitdrukking wil je tegenwoordig liever niet meer gebruiken.

DE VAART DER VOLKEREN

Maar de wereld verandert snel natuurlijk. Eerst hoorden we wat gerommel aan de achterdeur, nu is er geroep aan de voordeur, straks tumult in onze salon: alles digitaal. Je weet toch: het is niet tegen te houden. En het kost niets. Kom nou: meent iemand dat? Op dit moment is er nog geen enkel digitaal kanaal van een krant of tijdschrift dat in bereik hoger scoort dan de gedrukte versie.

Onderzoeker Eric Goubin, al jaren bezig met overheidscommunicatie, ontkracht in zijn boek *Analoog of digitaal? Inclusief communiceren in de internetsamenleving* een aantal hard-

nekkige mythes over digitale communicatie. Mythe één: 'Iedereen heeft internet; dus we kunnen iedereen via die weg bereiken'. Mythe twee: 'Digitaal is altijd goedkoper dan gedrukt'. Mythe drie: 'Sociale media zijn goed om de jeugd te bereiken'. Mythe vier: 'We moeten kiezen voor radicaal digitaal, anders missen we de toekomst'. Waarom geloven we deze fabeltjes? Omdat het makkelijk is. We moeten niet nadenken. Niet over ons publiek. Niet over hoe we het willen bereiken. Niet wat we willen vertellen. Omdat we denken dat we met die digitale God de Vader kunnen besparen. Tot we merken dat we (een deel van) ons publiek kwijt zijn en ons doel voorbij schieten.

COCKTAIL

Het ligt dus wat ingewikkelder dan de kreet 'alles digitaal' of het voor te stellen als een strijd tussen gedrukt en digitaal, waarbij er impliciet wordt van uitgegaan dat het eerste toch het onderspit zal delven. Geen gezonde redenering. De auto heeft niet belet dat er nog steeds fietsen bestaan, de cd heeft de vinylplaat niet klein gekregen. Meer zelfs: fiets en vinyl zijn aan een revival bezig. Bovendien, en tot slot, tonen verschillende onderzoeken aan dat wat je op papier leest beter begrijpt en onthoudt dan wat je op een digitaal scherm leest. Dat heeft te maken met hoe onze hersenen functioneren.

Analoog of digitaal? is een verstandig pleidooi voor inclusief communiceren. Om het met die onzalig lelijke uitdrukking te zeggen: het is een én-én-verhaal. RandKrant staat klaar met zijn én-én-verhaal. Vanaf maart kan je ook op onze nieuwe interactieve website en onze Facebookpagina terecht voor nieuws en weetjes uit de regio. We zetten verschillende kanalen in om ons verhaal te vertellen, zodat het ene het andere versterkt tot een cocktail die we met smaak kunnen drinken. 'Het enige wat we hebben, is het verhaal dat we vertellen.' Het is het verhaal van de Vlaamse Rand.

ONTDEK AL ONZE
MEDEWERKERS OP
DE VERNIEUWDE SITE
WWW.RANDKRANT.BE
EN VIND ONS LEUK
OP [FACEBOOK.COM/
RANDKRANT](https://www.facebook.com/randkrant)

Kok Jeroen De Pauw

‘Vriendelijk en gastvrij zijn, kost niets’

Afgelopen zomer sloot Jeroen De Pauw zijn kookatelier in Vossem. Het draaide goed, maar het was tijd voor iets nieuws. Met enkele vrienden bereidt hij nu de opening voor van een nieuw restaurant, vlakbij het park van Tervuren. ‘Om de vijf à tien jaar krijg ik zin om iets anders te doen.’

TEKST Ines Minten • FOTO Filip Claessens

Toen De Pauw nog mini was, en vol overgave ravotte in de straten, velden en bossen van Tervuren, wist hij al dat hij kok zou worden. Of voetballer? De passie voor koken bleef. ‘Bij ons thuis waren koken, lekker eten en gastvrij zijn belangrijk. Het was altijd de zoete inval bij ons. Dan maakten we hapjes of er bleven mensen eten. Dat is blijven hangen. Het is iets wat ik ook aan mijn kinderen wil meegeven: vriendelijk en gastvrij zijn, kost niets.’

VAN SCOUTSKOOKTOCHT TOT COMME CHEZ SOI

‘Als kind was ik een fervente scout en ook daar waren mijn favoriete activiteiten de kooktochten en de kookwedstrijd op kamp. Veel kinderen maakten dan heel simpele dingen en dat was natuurlijk prima, maar ikzelf en enkele vrienden probeerden toch elke keer iets speciaals uit. Ook de wedstrijden op kamp waren helemaal mijn ding: met een klein budget naar de winkel gaan, koken en de leiding ontvangen voor een diner. Heel fijn.’ Na de lagere school overtuigden zijn ouders hem om toch eerst

twee jaar naar het gewone college te gaan. ‘Als je over twee jaar nog even gebeten bent, mag je naar de hotelschool’, zeiden ze. De Pauw hield ze aan hun belofte. ‘Ik heb er veel voor aan de kant geschoven. Ik stopte met voetballen, ben vroeger dan mijn vrienden uit de scouts gegaan en ging tijdens de weekends in de horeca werken. Ik zette mijn sociaal leven op pauze. Op dat ogenblik vond ik dat de normaalste zaak van de wereld. Nu heb ik er soms een tikje spijt van. Als ik erop terugkijk, heb ik toch wat dingen laten liggen die ik graag had gedaan. Ik vind het bijvoorbeeld jammer dat ik nooit een seizoen in een skigebied ben gaan werken, want ik ski heel graag. Of een zomer op een cruiseschip of in een hotel of restaurant in een of ander vakantieoord.’

Nochtans kan niemand De Pauw ervan beschuldigen dat hij zich tot de vier muren van zijn keuken beperkt, integendeel. ‘Ik heb in een aantal goede restaurants stage gedaan, zoals in de Comme Chez Soi in Brussel. En later heb ik een tijd bij Frank Fol in de Sire Pynnock in Leuven gewerkt. Ik deed dat heel graag, maar

toch had ik vrij snel door dat het eigenlijk niets voor mij is om heel mijn leven in één keuken door te brengen. Na vijf à tien jaar krijg ik het gevoel dat ik iets nieuws moet uitproberen. Die veranderingen houden mijn interesse wakker en laten me nieuwe dingen ontdekken.’

DE LIJM TUSSEN MENSEN

Zo liet De Pauw als jonge kok een keuken bouwen die hij in dertien flightcases de wereld rond kon vervoeren. Vervolgens toerde hij met muzikanten als Axelle Red, Daan en Hooverphonic en kookte hij achter de schermen voor de crew van verscheidene tv-programma's. Op een dag vroeg de VRT hem om voor het tv-programma *1000 zonnen en garnalen* een nieuwe format uit te testen: hij belde aan bij een willekeurige deur en stelde de bewoner voor om voor hem of haar te koken met de ingrediënten die hij aantrof in de keuken. ‘Het werd een heel fijne dag en blijkbaar had ik het niet slecht gedaan, want ze vroegen me of ik er geen wekelijkse rubriek van wilde maken.’ *Is 'tetennoignigereed* liep uiteindelijk

‘Binnenkort lanceer ik iets nieuws: de aperobag.’

lijk die jaar, van 2004 tot 2007. ‘Nadien heb ik voor VTM en TMF programma's gemaakt. Het was een plezierige periode. Ik deed de communiefeesten van de kinderen van Bart Peeters, kookte voor Tom Waits, trok op skireis met TMF, ... Ik was voortdurend onderweg.’

Maar na een tijd was ook dat drukke, nomadische bestaan mooi geweest. Hij opende zijn kookatelier in Vossem. Mensen konden er terecht voor workshops en kleine feestjes. ‘En nu ben ik met enkele vrienden een concept aan het uitwerken voor een nieuw restaurant in Tervuren. Ik heb altijd alleen gewerkt en ik hoedde me voor zakendoen met vrienden, maar ik ben eraan toe om iets samen met anderen op poten te zetten. Het is prettig en het werkt: als je vastloopt op een idee kan iemand anders er weer mee verder. Je krijgt meer gedaan als je met meer bent. Wat ook meespeelt, is dat we allemaal rond de 40 zijn. Ik merk bij veel leeftijdsgenoten dat ze zin krijgen om hun leven om te gooien en te springen.’

FR

‘ETRE AIMABLE ET HOSPITALIER NE COÛTE RIEN’

L'été dernier, Jeroen De Pauw a fermé son atelier de cuisine à Vossem. Cela marchait bien, mais le moment était venu de faire autre chose. ‘Tous les cinq à dix ans, l'envie me prend de changer. J'ai fait des stages dans quelques bons restaurants, par exemple, Comme Chez Soi à Bruxelles. Plus tard, j'ai aussi travaillé quelque temps chez Frank Fol au Sire Pynnock à Louvain. Je l'ai fait avec énormément de plaisir, mais j'ai réalisé assez vite

qu'en fait je ne passerais pas toute ma vie dans une seule cuisine.' Il s'est occupé des repas pour Axelle Red, Daan et Hooverphonic pendant leurs tournées, il a cuisiné pour Tom Waits, il avait quelques programmes de cuisine à la télévision et son atelier de cuisine. A présent, le moment est venu de changer. Il prépare avec quelques amis l'ouverture d'un nouveau restaurant, tout près du parc de Tervuren.

'Eten en drinken is de lijm tussen mensen.'

De Pauw zal het restaurant runnen en zo vaak mogelijk aanwezig zijn. 'Maar mijn team moet de keuken evengoed zonder mij kunnen laten draaien, omdat ik mijn andere jobs ook wil blijven doen. Ik maak bijvoorbeeld spots voor Delhaize en binnenkort lanceer ik iets nieuws: de *aperobag*. Dat is een kanten-klare zak vol authentieke smaken die ik zelf maak om samen met vrienden of familie een bijzonder aperitiefmoment te creëren. Op het terras, bij de barbecue, op het strand of een bank in het park, de *aperobag* hoeft enkel open te scheuren en de *summertime* kan beginnen. Je ziet dat mensen meer en meer belang hechten aan zulke dingen: ze hebben het druk, maar toch willen ze hun vrienden zien. En aperitieven ze graag samen of ze improviseren een picknick in het park, en iedereen brengt wat kleine dingetjes mee, een beetje zoals ze in het zuiden al lang doen.

Ik hou daar zelf van, dus ik wil er ook graag iets mee doen. Eten en drinken is tenslotte de lijm tussen mensen.'

MEER DAN SPINAZIE EN KREEFT

Er is veel veranderd in de horeca. Vroeger was een sterrenrestaurant het absolute summum voor een chef. Vandaag liggen de ambities en de mogelijkheden anders. Misschien komt het door de mediatisering van het beroep en de sector, door de consument die avontuurlijke dingen zoekt, of, heel prozaïsch, door de torenhoge kosten die een restaurant met een goed bevolkte keuken met zich meebrengt. 'In elk geval zijn er in ons vak veel meer mogelijkheden dan vroeger. Veel sterrenchefs geven hun ster terug en kiezen voor een eenvoudiger concept. Een aantal koks zoeken het om de een of andere reden buiten de traditionele keuken. Zelf ben ik blij dat al

die kansen voorbij zijn gekomen en dat ik ze heb gegrepen.'

LEKKER, CORRECT, GEZOND

De Pauw is al enkele jaren ambassadeur van de Vlaams-Brabantse streekproducten en neemt komende zomer voor de zender *njam!* ook een nieuw tv-programma op over streekproducten. 'Sommige mensen vinden het tegenstrijdig dat ik streekproducten promoot en tegelijk voor Delhaize werk. Daar ben ik het niet mee eens. Mijn voornaamste bekommernis is dat wat ik klaarmaak lekker is en gemaakt met goede producten. Ik weet graag waar mijn ingrediënten vandaan komen. Delhaize is daarmee begaan. Dat heeft mij aangenaam verrast. Ze zoeken naar kwaliteitsvolle producten die op een juiste manier zijn geoogst: zonder kinderarbeid, zonder toevoeging van bepaalde schadelijke stoffen. Neem de avocado, een van de meest milieubelastende voedingsstoffen. Een avocadoboom kan maar weinig vruchten dragen, en omdat die zo populair zijn tegenwoordig zijn er de laatste jaren massa's bossen gekapt voor avocadoplantages. De palmolie-industrie is eveneens heel belastend voor het milieu én schakelt nog steeds veel kinderen in. Delhaize let er op om voor dat soort producten een eigen alternatief te bieden, zoals de choco van hun eigen merk, zonder palmolie. Dat vind ik belangrijk.' En de producenten van streekproducten? Ook die hebben De Pauw al vermeld doen staan. 'Soms zijn de verhalen die erachter schuilen nog mooier dan de producten zelf. Je kunt je niet voorstellen wat er soms bij jou om de hoek wordt gemaakt. Hier wat verderop, in Duisburg, heb je bijvoorbeeld Centhos Chocolates van Geert Decoster. Het lijkt of hij in zijn atelier op kleine schaal pralines zit te maken, maar intussen wint hij een prijs voor de beste praline ter wereld, levert hij aan Jamie Oliver en de Ritz-hotels en is hij een ongelooflijke naam in Japan.' De Pauw noemt nog enkele voorbeelden, allemaal op een boogschuit van Tervuren. 'En zo heb je er dus in heel het land. Dat soort verhalen gaan we voor *njam!* vastleggen. Ik doe nu minder tv-werk dan vroeger en zoek het niet zelf op, maar als er zo'n leuk voorstel in de bus valt, ga ik er graag op in.'

 www.jeroendepauw.be

Monumentenwacht Vlaams-Brabant

Hoog in de kerktoren

Helm, touw, licht, een goede beveiliging en veel kunde, dat hebben ze nodig. Een opengewaaid torenluik dichtmaken in de torenspits van de Onze-Lieve-Vrouwekerk in Alseberg, het is maar een van de kunststukjes die de monumentenwachters van de provincie uitvoeren. **TEKST** Gerard Hautekeur • **FOTO** Filip Claessens

Een beetje overmoedig volg ik in het voetspoor van monumentenwachters Dirk Lembrechts en Stijn Van der Auwera. Zij moeten een opengewaaid torenluik dichtmaken net onder het kruis van de torenspits van de kerk. Met het blote oog is het luik bijna niet te zien. Ik volg de monumentenwachters langs de steile, houten trap in de kerktoren die naar de top leidt. Onderweg maken ze een verstopte afvoerbuï vrij. Net voor we de top van de laatgotische kerktoren bereiken, haak ik af. Hoogtevrees. Voor de monumentenwachters is het routine. Lembrechts staat al zes en Van der Auwera acht jaar in het vak. Ze zijn van top tot teen uitgerust om daken, gewelven en gevels van kerken, kapellen, kastelen, gemeentehuizen, villa's en rijkhuizen te beklimmen. Ze komen op locaties die zeer moeilijk toegankelijk zijn. Hun taak? Het inspecteren van waardevolle gebouwen, dringend onderhoud uitvoeren en hun leden adviseren bij geplande werken. Monumentenwacht Vlaams-Brabant telt momenteel meer dan zeshonderd leden.

PREVENTIE

Acht bouwkundige wachters leggen zich toe op de bouwfysische toestand van het patrimonium. Daarnaast zijn er twee interieurwachters. Zij geven advies over het bewaren en het onderhoud van onder meer schilderijen, beelden, meubelen en vloeren. 'Monumentenwachters schenken veel aandacht aan een goede bereikbaarheid via ladders en loopbruggen. Het is essentieel voor de veiligheid en het vergemakkelijkt een degelijk onderhoud,' verduidelijkt Lembrechts en Van der Auwera. 'Het leeuwendeel van onze leden zijn kerkfabrieken, privépersonen en gemeentebesturen. Ze kunnen aansluiten bij Monumentenwacht Vlaams-Brabant voor de inspectie

van gebouwen of klein historisch erfgoed dat beschermd is door de Vlaamse overheid. Het lidmaatschap geldt ook voor erfgoed dat vermeld staat in de inventaris *Bouwen door de eeuwen heen in Vlaanderen*. Als een gebouw niet beschermd is of niet opgenomen is in de inventaris kunnen de eigenaars bij de deputatie een aanvraag tot erkenning als waardevol erfgoed indienen. Om de drie tot vijf jaar inspecteren we de gebouwen. Tijdens die inspectie voeren we hoognodige, kleine werken uit, zoals kapotte leien vervangen. Door tijdig kleine mankementen en schade aan te pakken, kunnen we groter onheil voorkomen. De aantasting van een houten kapconstructie door kloppers bijvoorbeeld is in het begin meestal heel lokaal. Bij een snelle ingreep hoeft je niet de hele houten constructie te behandelen en zo kun je flink besparen op onnodige uitgaven. Een ander aandachtspunt is het meten van scheuren in gebouwen. Sommige scheuren vormen geen risico, terwijl andere een bedreiging vormen voor de stabiliteit.' Monumentenwacht Vlaams-Brabant gaat prat op een goede nazorg. 'Nadat we een inspectie hebben uitgevoerd en het

rapport hebben bezorgd, komen we op vraag van de klant terug om het toe lichten. Als dit binnen het jaar gebeurt, is het gratis.'

ADVIES

'Zelf voeren we geen grote herstellingen uit. Dat is het werk van aannemers. We merken dat kerkfabrieken, openbare besturen en privé-eigenaars ons advies inwinnen wanneer ze grote werken plannen. Bij elke inspectie maken wij een rapport op met een meerjarenplanning. Dat inspectieverslag vormt de leidraad bij het beheer van een waardevol gebouw. Eigenaars van beschermd onroerend erfgoed kunnen deze info trouwens ook verwerken in hun beheersplan, bijvoorbeeld in het geval ze recht hebben op een verhoogde erfgoedpremie. Ons rapport is vereist bij de aanvraag van een provinciale subsidie voor het onderhoud van niet-beschermd, waardevol erfgoed in beheer van openbare besturen. 'Ons advies is vrijblijvend, maar het zou niet wijs zijn om het in de wind te slaan.'

 monumentenwacht@vlaamsbrabant.be
De provinciale monumentenwacht viert in juni zijn 25e verjaardag.

HOCH IM KIRCHTURM

Ein bisschen übermütig folge ich in den Fußstapfen der Denkmalwächter Dirk Lembrechts und Stijn Van der Auwera. Sie müssen eine aufgewehrte Luke in der Turmspitze der Liebfrauenkirche in Alseberg schließen. Mit bloßem Auge ist die Turmluke beinahe nicht zu sehen. Ich folge den Denkmalwächtern entlang der steilen, hölzernen Treppe in den Kirchturm,

die zur Spitze führt. Unterwegs machen sie ein verstopftes Abflussrohr frei. Kurz bevor wir die Spitze des spätgotischen Kirchturms erreichen, hake ich ab. Höhenangst. Für die Denkmalwächter ist das Routine. Monumentenwacht Vlaams-Brabant inspiziert wertvolle Gebäude, führt dringende Wartungsarbeiten aus und berät die Mitglieder bei geplanten Arbeiten.

FRANKACHTERNA

Weerman Frank Deboosere pendelt dagelijks met de fiets vanuit de Vlaamse Rand naar zijn werk op de VRT. Enkele dappere sportievelingen doen het hem na. Wat bezielt hen? En waaraan denken ze tijdens hun tocht? **Nathalie Vanbeylen** fietst bijna dagelijks van Sint-Katharina-Lombeek naar Jette.

AANTAL KM / DAG
15 km × 2

GEMIDDELDE SNELHEID
22,5 km/u

TUUD
40 min heen,
40 min terug

ROUTE
Ternat-Groot-Bijgaarden-
Sint-Agatha-Berchem-Jette

‘Mijn houvast’

Het begon enkele jaren geleden tijdens een mooie zomer.

Nathalie Vanbeylen wou meer sporten en haalde bij warm weer haar koersfiets boven om van Sint-Katharina-Lombeek naar de groepspraktijk Patio in Jette te pendelen, waar ze als huisarts werkt.

TEKST Tine Maenhout • FOTO Filip Claessens

Een dokterstas op een koersfiets meezulen, is niet praktisch, dus ze schakelde over op een elektrische fiets met twee goede fietszakken en legt het woon-werk verkeer vanaf dan bijna dagelijks met de fiets af.

GEDACHTEN KRIJGEN LUCHT

‘Dat mag je me niet meer afnemen’, stelt Vanbeylen kordaat. ‘Zonder fiets zou ik mij echt slecht voelen. Mijn fiets is mijn houvast, mijn baken om rust te vinden en fit te blijven. Op de fiets verdwijnt alle stress, mijn gedachten krijgen lucht, zodat de overgang van werk naar thuis makkelijker verloopt. Op de fiets kan ik problemen achter mij laten.’ Terwijl ze trapt, denkt Vanbeylen na over haar patiënten, ze bereidt in haar hoofd moeilijke gesprekken voor en overlegt met zichzelf over wat een goede aanpak zou zijn om iets te bespreken. ‘Of ik los kleine dagelijkse probleempjes op, zoals die vrachtwagenchauffeur die mij elke morgen om 4 uur wekt door zijn motor te laten draaien. Hoe kan ik hem vriendelijk maar kordaat zeggen dat het wat minder luid mag? Hoe zeg ik dat zonder dat hij boos wordt en hij

begrijpt wat ik bedoel. Zo’n dingen passeren mijn gedachten en op de fiets kan ik mijn tijd nemen om daar rustig over na te denken.’

ZINTUIGEN PRIKKELEN

Sinds Vanbeylen fietst, voelt ze zich altijd fit en rustig, want ze beweegt niet alleen veel, maar ze geniet ook van wat ze rond zich heen ziet wanneer ze haar route aflegt. ‘Ik fiets door het Laarbeekbos en de parken van Jette. Daar is zo veel moois te zien. Een paar maanden geleden verscheen er een prachtige regenboog. Dat geeft zo’n goed gevoel. Ik ervaar de natuur veel intenser dan wanneer ik in de auto zou zitten. Alle zintuigen worden geprikkeld. Ik kijk, ruik, voel de omgeving en ik heb een veel groter besef van de seizoenen. Het spreekwoord ‘een gezonde geest in een gezond lichaam’ gaat echt op voor mij, dankzij mijn fiets. Ik heb niet alleen minder stress, ik ben ook minder ziek dan voorheen.’

DOKTER OP DE FIETS

Ook haar consultatierondes doet Vanbeylen met de fiets. Toen ze dat nog met haar

koersfiets deed, was ze *the talk of the town*. Een huisarts in koersuitrusting zie je niet elke dag van patiënt naar patiënt pendelen. ‘Nu zijn mijn patiënten het gewoon om me met de fiets te zien aankomen. Bovendien volgen meer en meer collega’s mijn voorbeeld.’ In het kader van haar beroep is het ook belangrijk om goed uitgerust aan de tocht te beginnen. Praktische fietstassen zijn onmisbaar. Ze beschikt over een handig kliksysteem en ze kan dus vlot van het ene adres naar het andere om haar werk te doen.

Samen met enkele fietscollega’s richtte Vanbeylen de fietsclub *Fietspendelaars* op, waarmee ze handige tips over fietsuitrusting de wereld instuurt via de sociale media. Maar ze willen ook vooral veilig en gezond fietsen promoten. De groep richt zich voornamelijk tot de mensen die af en toe of elke dag naar hun werk pendelen met de fiets, die dat graag zouden willen of die een steun willen zijn voor de fietspendelaars. Wie vaak met de fiets pendelt, wordt immers regelmatig geconfronteerd met allerlei permanente en tijdelijke hindernissen: glas op het fietspad, een glad of overgroeid fietspad, een beschadigd fietspad, geparkeerde wagens op het fietspad, helemaal geen fietspad, enzovoort. ‘De infrastructuur is niet aangepast aan zwakke weggebruikers’, benadrukt Vanbeylen. ‘Dat schrikt fietsers af. Voor kinderen is het zeker moeilijk en onveilig. Daar moet iets aan gebeuren. Hoe meer fietsers de baan op gaan en mee strategieën uitdenken om de gemeenten duidelijk te maken hoe het veiliger kan worden, hoe beter.’

Start van een levende waterloop

Geduld is een mooie deugd. Precies twintig jaar geleden lanceerden de Leeuwse Natuurvrienden een schuchter plan om de vuile en rechtgetrokken Zuunbeek opnieuw te laten meanderen en om te bouwen tot een levende waterloop.

TEKST Herman Dierickx • FOTO Filip Claessens

Vandaag zijn we aardig op weg om dat nobele doel te bereiken. Als je gaat wandelen in de omgeving van het Volsembroek geloof je je ogen niet. Wat tot nog geen jaar geleden een kaarsrechte waterlijn in het landschap was, is nu omgetoerd tot een schitterende meanderende beek in een al even schitterend landschap. Als je rond deze tijd gaat kijken, ziet het er allemaal nog kaal en bouwverfachtig uit, maar wacht maar tot de zomer om te kijken hoe de natuur snel om zich heen grijpt.

VERBETERING

Het moet gezegd, de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) heeft hier prachtig werk geleverd. Geert Cromphout, voorzitter van de Leeuwse Natuurvrienden, is een tevreden man. 'Als je twintig jaar naar zo'n project verlangt, dan kunnen we alleen maar blij zijn als het er is. De overstromingen van 2010 hebben er mee voor gezorgd dat er einde-

lijk schot in de zaak kwam. In plaats van er een louter praktisch en efficiënt technisch overstromingsgebied van te maken, kreeg de natuur een belangrijke rol in de plannen. Dat leidt nu tot een logisch en goed ontworpen geheel waarvan we in de toekomst de vruchten zullen plukken. Onze natuurgebieden in de vallei zullen een echte boost krijgen. Nu is de waterkwaliteit nog niet goed genoeg, maar deze zomer starten er stroomopwaarts belangrijke rioleringswerken en binnen een vijftal jaar zullen er nog bijkomende saneringswerken worden uitgevoerd die voor een spectaculaire waterkwaliteitsverbetering zullen zorgen. Als je weet dat er soorten als gele kwikstaart (een delicate vogelsoort) en weidebeekjuffer (een nog delicatesere libellensoort), gespot zijn, dan weet je het wel. Bovendien zullen de eendensoorten een stevig duwtje in de rug krijgen omdat de kwaliteit van hun leefgebied er sterk op verbeterd.'

WATER STOCKEREN

Hoe frequent zal het gebied onderlopen? 'Niet zo veel. Dat hangt af van het weer, maar een overstroming om de vijf tot tien jaar is de realiteit, Hopelijk hebben we tegen dan proper water zodat de onderlopende gronden niet te veel vervuiling over zich heen krijgen.'

De uitgevoerde werken zijn ook goed nieuws voor vele omwonenden. Onder meer de inwoners van Negenmanneke kunnen nu wat geruster naar de toekomst kijken. Dat is geen moment te vroeg, want zij kunnen daar meespreken over natte voeten. Iedereen is benieuwd wat de komende jaren gaan brengen.

Veel onheil door de Zuunbeek vindt zijn oorsprong in het rechte trekken van de beek in de jaren 1972-1975. Toen was de filosofie dat het water zo snel mogelijk naar zee moest worden afgevoerd. In een rechte waterloop is dat meer het geval dan in een meanderende versie. Na veertig jaar is men er achter gekomen dat dat niet klopt en dat het veel beter is om bij zware regenval het water voorlopig te stockeren op locaties die daarvoor geschikt zijn. Als het zwaar weer voorbij is, lopen de overstromingsgebieden terug langzaam leeg, rekening houdend met de capaciteit van de Zuunbeek. Deze nieuwe inzichten hebben intussen op veel plaatsen in de Rand hun deugdelijkheid bewezen.

KIJKPLATFORM

Aan de Zuunbeek komen de natuur en de zachte recreant meer dan ooit aan hun trekken, en ook dat is geen moment te vroeg. Binnen afzienbare tijd komt er zelfs een heus kijkplatform bovenop een dienstgebouw vlak naast de nieuwe stuw. Het zal een aantrekkingspool worden voor vele wandelaars, landschaps- en natuurminnaars.

Trouwens, niet alleen ter hoogte van het Volsembroek valt er wat te bewonderen. Ter hoogte van het natuurgebied Oude Zuun heeft de VMM de rechte Zuunbeek opnieuw in haar oude, kronkelende bedding gelegd. Het levert idyllische plaatjes op die je vijftig jaar terugbrengen in de tijd. 'Nu is het wachten op vis in de waterlopen en de tijd van een halve eeuw geleden is helemaal terug', zegt Cromphout.

Dirk Volckaerts was negen jaar hoofdredacteur van Brussel Deze Week. Momenteel werkt hij voor de Europese Commissie. Voor RandKrant schrijft hij afwisselend met Joris Hintjens, Fatima Ualgasi en Tom Serkeyn de column *mijngedacht*.

Die zondag in het tuincentrum

Adeimantos: O Socrates! Wat een verrassing. Ik had jou nooit op een zondag in een tuincentrum verwacht. En dan nog tussen de heesters!

Socrates: Adeimantos, goede vriend, tja wat kan een mens beter doen op een zondag dan naar een van de vele tuincentra in de Rand te gaan?

Adeimantos: Euh, een boterham met plattekaas gaan eten in de Oude Pruij? Naar het spaghettifestijn van Karate DodoKan? Een activiteit in een van de gemeenschapscentra? Of naar...

Socrates: ... het was een retorische vraag, Adeimantos.

Adeimantos: Ah, ok. (pauze) Moest jij eigenlijk vandaag niet in jouw grot zijn, Socrates?

Socrates: Vergeet die grot. Ik heb iets véél beters gevonden (wuijft triomfantelijk met beide armen in het rond): namelijk dit tuincentrum! Of eender welk ander tuincentrum, het doet er niet toe. Ik heb beslist dat ik er mijn nieuwe theorie op ga baseren. Ik noem het 'de allegorie van de heestertuin'.

Adeimantos: Nu maak je mij nieuwsgierig, o Socrates.

Socrates: Dat is nog altijd mijn baan, Adeimantos. Stel: je bindt hier iemand van bij de geboorte onbeweeglijk vast aan een paal in het midden van dit tuincentrum...

Adeimantos: Ja maar iemand zomaar vastbinden, dat mag tegenwoordig niet meer, Socrates. Zelfs niet als de staatssecretaris voor Asiel dat graag zou willen...

Socrates: ... het is maar een voorbeeld, Adeimantos. Dus die persoon is vastgebonden en

ziet al heel zijn leven lang alleen maar deze tafels met heesters, hortensia's, rododendrons, azalea's, syringen, jasmijn, Japanse sierkwee, noem maar op. Hij ziet ze groeien, bloeien, water krijgen via het automatische sproeisysteem, hij ruikt hun weë geur als de namiddagzon op haar hoogst door de serreglazen priemt, en hij hoort ze praten: 'De winkel sluit binnen vijftien minuten, gelieve u naar de kassa te begeven', hij weet immers niet dat er zoiets als luidsprekers bestaat en denkt dat het de planten zijn die praten. Dit is de hem bekende wereld, dit is alles wat hij kent, dit is zijn enige realiteit. Volg je nog, Adeimantos?

'De wereld is niets meer dan ons eigen tuincentrum.'

Adeimantos: Jazeker, o Socrates.

Socrates: Wel, wat denk je wat er zou gebeuren als we die persoon van zijn boeien zouden bevrijden en hem de werkelijke wereld insturen? Hoe zou hij dit ervaren, denk je?

Adeimantos: Hij zou op de parkeerplaats terecht komen, o Socrates, en erg schrikken!

Socrates: Mijn gedacht, Adeimantos! Hij zou niet weten wat hem overkomt! Hij zou voor het eerst auto's zien, die daarenboven kriskras door elkaar staan en volgestouwd zijn met kamerplanten en kinderzitjes. Hij zou merken dat het de mensen zijn die praten en niet de planten. Hij zou van schrik de Alsebergsesteenweg oplopen en dan van nog grotere schrik helemaal tot in Halle, half

overreden door een groep wielertoeristen uit Dilbeek en een bus van De Lijn met karateka's op weg naar het spaghettifestijn van DodoKan. Hij zou instant gek worden van de ruimtelijke ordening van de Rand, van het verkeer, de dag- en nachtvluichten, de taalproblematiek, de broodautomaten, de elektronische 'u-rijdt-50-dank-u' en kartonnen 'hier-nieuwe-aardappelen'-borden, de intercommunales en de politieke spelletjes en de demografische druk van het Brussels gewest, en van Radio 2 Vlaams-Brabant. Als de wiedereerga zou hij smeken om weer op zijn veilige plaats vastgebonden te mogen worden, in de rustige zekerheid van de heesterafdeling van het tuincentrum, waar de hortensia's, rododendrons, azalea's, syringen, jasmijn en Japanse sierkwee bloeien.

Wel, mijn goede Adeimantos, zoals deze man denkt dat de heesterafdeling van het tuincentrum de échte wereld is, denken wij dat ook van de wereld waarin wij menen te leven. Maar de wereld is niets meer dan ons eigen tuincentrum in de Rand. Ziehier, in het kort, mijn allegorie van de heestertuin.

Adeimantos: Wow, Socrates, dat is toch weer geniaal. Maar wat doe je nu?

Socrates: Ik eet hier gewoon een stukje van deze overheerlijke plant, hoe heet-ie? De *Conium maculatum*.

Adeimantos: De gevlekte scheerling? Maar Socrates, dat is erg giftig...

Socrates: gbrfftsblb

Adeimantos: Oh nee... Niet nog eens. Hallo, met het antigifcentrum?

TEKST Dirk Volckaerts • FOTO Filip Claessens

‘Kwaliteit wint altijd’

In de ruime winkel in Asse vind je kappersstoelen, pedicuretafels, shampoos en haarkleurmiddelen, prachtige rode rolkoffers met vakken en schuiven voor tangen en scharen. De barbierstoelen vliegen de deur uit, sinds de baard opnieuw het symbool is van de moderne man.

TEKST Patrick Gijssels • FOTO Filip Claessens

Sandra Van Goethem is filiaalverantwoordelijke, Amy Maertens haar assistente. Ze werken nog niet lang voor Pro-Duo, een internationale groothandel in kappersproducten, schoonheidsproducten en nagels. De oorspronkelijk Gentse onderneming is overgenomen door een Amerikaanse cosmeticareus. ‘Nu is Sandra *store manager*, dat klinkt veel chiquer, hé’, lacht Amy. ‘Sinds de overname zijn alle regels veranderd. En als je ze niet volgt, krijg je een blaam. Het is strenger nu, volgens het boekje, maar daarom niet slecht.’

Is het niet moeilijk om met die regels om te gaan als je vijftien jaar als zelfstandige kapster hebt gewerkt?

Sandra: ‘Daar heb ik geen enkel probleem mee. Als je werkt voor een baas weet je dat er regels zijn. Wil je dat niet, blijf dan zelfstandige. We werken in loondienst voor een onderneming die goed draait. Dat is een zekerheid die ik belangrijk vind. Ooit werkte ik in een klerenwinkel voor ‘een maatje meer’,

en die ging plots failliet na een chaotische periode. Dat wil je niet meemaken.’

Wie zijn jullie concurrenten?

‘We hebben geen concurrenten,’ antwoorden ze samen. Sandra: ‘Kappers hebben geen andere keuze dan bij ons te kopen. Er zijn gelijkaardige winkels in Lennik, Ninove en Aalst, maar die behoren tot dezelfde keten. Wij helpen hen en zij ons. Kappers maken hier in Asse 75% van onze klanten uit. De overige 25% zijn particulieren. Eventueel kunnen zij in grootwarenhuizen kopen, maar daar vinden ze de professionele producten niet die wij verkopen.’

Amy: ‘Wat Colruyt en Spar aanbieden, is van minder goede kwaliteit. Daarenboven zijn producten van grootwarenhuizen duurder.’

Sandra: ‘Dat klopt. Met een professionele shampoo gebruik je een hoeveelheid zo groot als een 20 centstuk. Een fles van Fructis of Panthène, die je in het grootwarenhuis koopt, lijkt goedkoper omdat de prijs lager is, maar

je moet er driemaal zoveel van gebruiken. Daarenboven bevatten shampoos van grootwarenhuizen vaak siliconen die een laag leggen op het haar. Dat zorgt ervoor dat kleur niet ‘pakt’ en een *permanente* niet goed lukt. Wie shampoo in een grootwarenhuis koopt en eens bij ons komt, komt terug bij ons.’

Geen concurrentie en kwaliteitsproducten, wat zijn dan jullie grote uitdagingen?

Sandra: ‘Ik werk hier sinds begin februari 2017. Het filiaal was onbekend voor mij. De winkel in orde krijgen, is een grote uitdaging. Er is lang geen verantwoordelijke geweest. De district manager kwam wel langs, legde richtlijnen op, maar die werden niet gevolgd. Klanten zien het verschil. Het team van vier werknemers – allemaal vrouwen – sterker maken, is ook een uitdaging. Als je met een groep niet naar een bepaald punt werkt,

‘Wie eens bij ons komt, komt terug bij ons.’

loopt het niet vlot. Elke avond schrijven we de prioriteiten op die we het eerste uur van de volgende dag moeten aanpakken.’

Amy: ‘Nieuwe producten aan de man brengen met staaltjes en goede uitleg, dat is ook een uitdaging.’

MIDDENIN

Meise knoopt het groen

De jongste maanden is er nogal wat commotie ontstaan in het bronsgroene Meise. Er zitten daar ingrijpende infrastructuurwerken aan te komen en dat zint vele burgers niet. Stel je voor: er komt een tramlijn en fietssnelweg langs de A12 en het logistiek industriegebied van Westrode zou, volgens sommigen eindelijk, het levenslicht moeten zien. Dat gaat

gepaard met een knoert van een verkeerswisselaar. Voor al die infrastructuur moeten duizenden bomen sneuvelen, wordt veel grond ingenomen en verdwijnt er veel groen.

Natuurpunt Meise ziet dat anders en vindt dat die groene troeven in het noorden van de gemeente zo veel mogelijk behouden moeten blijven. Het industriegebied zien ze niet zitten in de huidige vorm; een meer kleinschalige,

'Heel wat vrouwelijke kappers laten hun boodschappen doen door hun man.' Amy Maertens (links), Sandra Van Goethem (rechts)

Je zegt 'aan de man brengen', maar meestal is dat een vrouw, toch?

(Lachen hard) Sandra: 'Eigenlijk niet waar. Het is ongeveer de helft. Ook omdat heel wat vrouwelijke kappers hun boodschappen laten doen door hun man (lachen). En omdat de mannenlijn ook belangrijk is. Op dit moment is de baard weer in de mode. Daardoor verkopen we ook meer baardshampoo, baardolie en ook barbierstoelen aan mannelijke kappers.'

Welke talen spreek je met je klanten?

Sandra: 'Ik ben opgegroeid in Hamme, tussen Dendermonde en Sint-Niklaas en ik spreek geen Frans. Ongeveer 60% van de klanten is

Nederlandstalig, 40% is Franstalig. Toch is de taal geen barrière. Bijna alle Franstaligen spreken Nederlands en doen echt hun best. Ik behelp mij. Mensen verstaan is nooit een probleem geweest voor mij, tenzij tijdens mijn kappersopleiding in Wevelgem. Daar verstond ik niemand! Mijn god, was dat een ramp!'

In verwachtte toch ook wat Engelstaligen, Duitsers, Italianen, Marokkanen?

Sandra: 'We zijn geen bakkerij. De meeste klanten zijn kappers. Een Italiaans of Marokkaans kapsalon heb je niet in Asse of omgeving.'

EN

'YOU CAN'T BEAT QUALITY'

They supply hairdressing chairs, pedicure tables, shampoos, hair dye products and barbers' chairs are selling like hotcakes since beards are once again the epitome of contemporary masculinity. Based in Asse, Sandra Van Goethem and Amy Maertens are running a wholesale business supplying hairdressing products, beauty products and nail care supplies. 'Hairdressers account for 75% of our customers, while the other 25% is private individuals. They could buy their supplies in supermarkets but these do not offer the professional quality products we sell.'

gediversifieerde versie kan wel. Milderende en compenserende maatregelen voor het verlies aan groen gebeuren best lokaal. Bovendien wil de Vlaamse regering nog duizend hectare bijkomend toegankelijk groen in het gewest. Een deel daarvan kan misschien hier worden gevonden? De betreffende administraties zoeken het uit.

Gaandeweg ontstond het project De Groene Knoop, waaraan intussen meer en meer men-

sen hun steun verlenen. Lokaal Natuurpuntvoorzitter Frank Vermoesen: 'Het wordt tijd dat we de mooie noordkant van onze gemeente, met het landelijke Imde, als een troef beschouwen. Een opwaardering is op zijn plaats, meer dan een herschikking in een klassieke economische infrastructuur van een industriegebied. Dat rijmt niet met de ideeën van de betonstop en nog minder met het spaarzaam omgaan

met het buitengebied. Ik ben blij dat onze petitie loopt als een... tram, wat betekent dat vele mensen hiermee begaan zijn. Ik hoop dan ook dat we met De Groene Knoop kunnen wegen op de uiteindelijke plannen. Zo houden we Meise leefbaar voor mens en natuur.'

TEKST Herman Dierckx

Een vrijplaats om te experimen

‘Jongeren moeten breed durven denken. Ze moeten erin geloven.’
Het is niet alleen pinten pakken, maar samen zaken aanpakken, plezier maken, jong zijn en de wereld – of toch de buurt – een beetje kleur geven. Hoe is het gesteld met de jongeren en de jeugdhuisen in de Vlaamse Rand?

TEKST Sofie Vanden bergh • FOTO Filip Claessens

Hoe gaat het met de jeugdhuisen in de Vlaamse Rand?

Nick Beerens, jeugdhuisondersteuner bij Formaat: ‘In de Rand heb je jeugdhuisen van alle maten en formaten, zodat algemene uitspraken hierover moeilijk zijn. Met Formaat, de federatie van jeugdhuisen in Vlaanderen, ondersteunen wij om en bij de 430 jeugdhuisen in heel Vlaanderen en overal zie je andere werkingen, verschillende soorten activiteiten, grote en kleine huizen en variërende vormen van financiering. Het enige echt specifieke voor de Vlaamse Rand is de financiering van de jeugdhuisen in de faciliteitengemeenten. De meeste jeugdhuisen in Vlaanderen kunnen hiervoor terecht bij de gemeente, al zijn er grote verschillen in de budgetten. Als de gemeente niet thuis geeft, zoals in sommige faciliteitengemeenten, kunnen ze een beroep doen op vzw ‘de Rand’.

Zijn er in de Vlaamse Rand sterke jeugdhuisen?

‘Zeker! Opvallend: de meeste jeugdhuisen in de Rand werken met vrijwilligers. Hier en daar ook met beroepskrachten zoals in Jeugdhuis Ifigeneia in Merchtem, Partage en Couleurs in Asse en Planet Zinga in Vilvoorde. Maar doorgaans redden de jeugdhuisen in de Rand zich met vrijwillige medewerkers en leden die voor activiteiten zorgen. Vaak focussen zij vooral op het creëren van een ontmoetingsplaats. Vanuit die ontmoetingsplaats wordt dan, samen met de jongeren, heel wat georganiseerd. In sommige jeugdhuisen, waar er een betaalde kracht aan het werk is, zijn de mogelijkheden meestal iets uitgebreider. Zij zijn doorgaans meer open en bieden meer diverse activiteiten aan. In een vijftigtal jeugdhuisen is er zelfs een projectmedewerker tewerkgesteld, betaald vanuit de overheid. Die jeugdhuisen krijgen zo de kans om een jaarwerking op te zetten rond bijvoorbeeld ‘artistieke expressie’ of ‘ondernemerschap’. In de Vlaamse Rand is er dat nog niet. Nu, beroepskracht of niet, jeugdhuisen proberen meer dan ooit hun activiteiten uit te breiden. Ze willen inspelen op de maatschappelijke uitdagingen. Zo zien we dat jeugdhuisen bezig zijn met sport, cultuur, huiswerkbegeleiding zelfs, allerlei artistieke uitingen, reizen, ondernemerschap ondersteunen, en ga zo maar door. Dat is ook nodig, zeker in

teren

verstedelijkte gebieden als de Vlaamse Rand, omdat de concurrentie in aanbod groot is.'

Hebben de jeugthuizen het moeilijk om de gemiddelde opgroeiende jongeren te bereiken?

'Het is zeker een uitdaging. In de Vlaamse Rand heb je om te beginnen Brussel naast de deur, een stad met een groot aanbod aan activiteiten voor jongeren. De meeste jeugthuizen in de Rand zijn – in vergelijking met de rest van Vlaanderen – aan de kleinere kant. Ze krijgen vaak te maken met een groot verloop. Jongeren engageren zich ook moeilijker voor een langdurige vrijwilligerswerking. Een korte, stevige taak is interessanter dan een lang engagement. Het volstaat niet meer om de deuren van het jeugdhuis gewoon open te zetten. Jongeren zijn zo mobiel, dat ze alles kunnen opzoeken waar ze maar zin in hebben. Ik geef jeugthuizen altijd de boodschap mee dat ze in dialoog moeten treden met de buurt. Naar buiten komen en het verhaal van het jeugdhuis kenbaar maken. Gemiddeld genomen bereiken jeugthuizen nog vaak éénzelfde publiek: blanke jongens uit de middenklasse. Jeugthuizen zijn zich daar meer en meer van bewust en willen daar verandering in brengen. Er zijn altijd wel een paar sterke jongeren die vooruit willen. Zelfs als er een jeugdhuis wegvault, zie je het nadien vaak herrijzen. In Tervuren was er twee jaar geen jeugdhuis meer, op 10 maart opende Tram 44, een volledig nieuwe start. Jongeren moeten breed durven denken: alles kan! Ze moeten erin geloven dat ze een belangrijke meerwaarde zijn voor de buurt en zo potentiële leden aanmoedigen om mee te doen.'

Wat vind jij belangrijk aan jeugthuizen?

'In een maatschappij waar alles meer en meer aan banden wordt gelegd en in vaste stramien gegoten, zijn jeugthuizen een plek waar jongeren kunnen experimenteren. Ze hebben er de kans om dingen uit te proberen, met hun kop tegen de muur te lopen. *Trial and error*. Iets organiseren dat flopt, bijvoorbeeld. Er zijn weinig plaatsen waar dat nog kan. Jongeren beseffen vaak niet hoeveel ze leren door in een jeugdhuis mee te draaien. Leren vergaderen, omgaan met groepsdynamiek, contacten leggen met de gemeente, de werking van de lokale overheid leren kennen, een fuif organiseren. Zo'n zaken zijn belangrijk.'

Appelbloesems

Daar is de lente! Aan bomen en struiken barsten knoppen open en ontluiken prachtige bloesems. We genieten ervan, nemen de kleuren in ons op.

TEKST Tine Maenhout

Hier en daar steken we onze neus in een kelk om ons te verheugen op het fruit dat achter al deze kleurenpracht schuilgaat. Slechts weinigen onder ons staan er bij stil dat sommige bloesems ook eetbaar zijn. Meer zelfs, een aantal bloesems, die zo fleurig de lente inluiden, smaken bijzonder lekker.

HORIZONTALAAL

In de Museumtuin van het Kasteel van Gaasbeek hebben ze ervaring met fruitbomen die rond deze periode van het jaar hun mooiste bloemen tonen. Met kennis en passie bouwde het Agentschap voor Natuur en Bos een tuin uit naar het voorbeeld van kasteeltuinen uit de 18e en 19e eeuw. Met een indrukwekkende collectie aan traditionele en vaak uiterst zeldzame fruit- en groentesoorten, gekoppeld aan diverse ingenieuze snoeivormen, zoals het zogenaamde leifruit. 'De teelt van leibomen dateert van in de Middeleeuwen. Het waren waarschijnlijk de Franse monniken die als eerste takken van fruitbomen in een bepaalde, horizontale richting gingen leiden op zwakke onderstammen', vertelt Bart Van Camp van Natuur en Bos. 'Leivormen waren nuttig omdat ze tuinders de gelegenheid boden om een groot aantal boompjes of zelfs grotere bomen op een kleine oppervlakte te planten, zelfs op plaatsen waar normaal geen andere nuttige planten konden gedijen.' Oude leibomen zijn dus praktisch, maar ook sierlijk. Omwille van die kunstige groeivorm tref je in april in de Museumtuin onder de leibomen dan ook een prachtig schouwspel aan appelbloesems aan.

RAUW

'Appelbloesems zijn bijzondere bloesems', vertelt Van Camp. 'Ze zijn mooi en vol. Ze heb-

ben een delicate bloemige smaak en aroma. Daarom zijn ze erg lekker.' Met de witte en roze kelk- en kroonbladeren van appelbloesems kan je alle kanten uit. Ze sieren een frisse sorbet zowel wat kleur als smaak betreft, ze passen in zowat elke salade, je kan er thee van maken of een smoothie mee dressereren, ze vinden een plekje als garnituur op een lekker stuk vlees of ze geven de gin en tonic extra pit.

Uiteraard mag je appelbloesems niet vrijblijvend in de salade gooien. Wanneer je appelbloesems plukt, is het belangrijk om zeker te zijn dat de bloemen niet werden bespoten met gewasbeschermingsmiddelen zoals pesticiden. De bloemen zelf verzamel je, indien mogelijk, steeds zo vroeg mogelijk op de dag, dan bevatten ze de grootste hoeveelheid vocht zodat ze minder snel slap worden. Voor het verwerken, is de algemene regel om appelbloesem rauw te gebruiken.

<https://www.natuurenbos.be/museumtuingaasbeek>

GELEI VAN APPELBLOESEM (4 personen)

- 2 1/2 tas appelbloesem
- 2 tassen water
- 1 glas vers pompelmoessap
- geleisuiker
- Tamari

Breng de bloemblaadjes met het water en het pompelmoessap aan de kook. Laat 5 minuten zacht trekken, haal van het vuur en laat een nacht staan. Zeef het de volgende dag, liefst door een doek, zodat het sap volkomen helder is. Meet de hoeveelheid sap en voeg evenveel geleisuiker toe. Kook de gelei 4 minuten en vul hiermee zorgvuldig gereinigde jampotten die je goed afsluit.

Francis Vermeiren en Eric Van Rompuy over Zaventem

‘Niet meestappen in het populisme’

Meer dan drie decennia hebben ze menig politiek robbertje uitgevochten, maar altijd kwamen ze weer aan praten toe.

Francis Vermeiren (Open VLD) en Eric Van Rompuy (CD&V) uit Zaventem namen onlangs afscheid van de lokale politiek.

Voor de allereerste keer geven ze – exclusief voor RandKrant – een gezamenlijk interview.

TEKST Luc Vanheerentals • FOTO Filip Claessens

De *classico*, zo werd hun politieke tweestrijd in Zaventem wel eens genoemd. Een clash zoals tussen de Spaanse voetbalclubs Real en Barça. Wie Real of Barça is, durven we niet meteen te zeggen. Lokaal trok Vermeiren steevast aan het langste eind, maar nationaal scoorde Van Rompuy beter. Vermeiren (80) deed in 1976 als schepen voor Gemeenschaps- en Verenigingsleven zijn intrede in de gemeentepolitiek, een functie waarbij hij de kakelverse fusie tussen Zaventem, Sterrebeek, Nossegem en Sint-Stevens-Woluwe moest helpen vergemakkelijken. Vervolgens was hij van 1983 tot 2016 onafgebroken burgemeester. Van Rompuy (67) werd bij zijn eerste verkiezing in 1982 meteen schepen van Financiën en Ruimtelijke Ordening. Na 18 jaar oppositie trad de CD&V in 2007 terug toe tot de coalitie en was Van Rompuy opnieuw schepen tot 2016. Twee politici die als geen ander de evolutie van hun gemeente mee hebben beïnvloed.

DE VROEGE JAREN

‘Het eerste wat ik moest doen, was de fusie in goede banen leiden en de deelgemeenten naar elkaar laten toegroeien. We hebben toen overlegorganen opgericht: een culturele raad, een feestcomité, waardoor mensen uit de vier gemeenten en over politieke ideologieën heen elkaar beter leerden kennen. Die aanpak heeft gewerkt. Bij de verkiezingen in 1976 koos nog zowat iedereen voor politici uit de eigen gemeente; in 1982 was dat al anders’, vertelt Vermeiren. Hij vermoedt dat die aanpak de basis heeft gelegd voor zijn verdere politieke carrière, een mening die Van Rompuy deelt: ‘Hierdoor kon hij na de fusie de burgemeester zijn van iedereen. Hij incarneerde het nieuwe Zaventem.’

Een eerste grote evolutie die Zaventem in die periode doormaakte, was de uitbreiding van Brussels Airport en het aantal bedrijfsterrinen. In 1980 werd gestart met de bouw van Brucargo en in 1981 opende het bedrijfspark Keiberg. Er werden bedrijvzones gerealiseerd op gesaneerde industriële sites van bedrijven zoals Papeteries de Zaventem, Tanneries en Coppin en op nieuwe terreinen. ‘Die evolutie hebben we toen sterk ondersteund. In twintig jaar openden veel bedrijven de deuren. Dat zorgde voor belangrijke bijkomende tewerkstelling, waarmee ook de kas van de gemeente werd gespijst’, zegt Vermeiren.

Een tiental jaar geleden besliste Zaventem de rem te zetten op de uitbreiding van bedrijvzones. ‘Vandaag zijn er andere prioriteiten. In het nieuwe gemeentelijk structuurplan ligt de prioriteit op het vrijwaren van open ruimte. Nieuwe verkavelingen en bedrijvzones zijn niet meer mogelijk. We willen de bouw van nieuwe woningen stimuleren in de dorpskernen en nieuwe bedrijfsactiviteiten onderbrengen op bestaande terreinen. Momenteel is er trouwens een grote leegstand van verouderde bedrijfsgebouwen. We zijn ook niet ingegaan op de vraag om tussen Nossegem en Zaventem een verbindingsweg aan te leggen tussen de E40 en de luchthaven’, zegt Van Rompuy.

DE TUSSENJAREN

De inkomsten die Zaventem uit deze bedrijfsactiviteiten en uit de parkeerbelasting op de luchthaven puurt zijn momenteel goed voor een kwart van de gemeentebegroting. Ze hebben de gemeente in staat gesteld om te investeren in allerlei projecten en de wateroverlast aan te pakken. ‘Een van de zwaarste

problemen waarmee de gemeente kampte, was de wateroverlast in het Woluwedal. Nadat we in 1981 geconfronteerd werden met een zeer zware overstroming hebben we zelf 2 à 3 miljard Belgische frank geïnvesteerd in drie wachtbekkens en de modernisering van de rioleringen. Vandaag zijn de problemen van wateroverlast voor 90% opgelost. Een nieuw probleem sinds een aantal jaren is de modder die van de akkers stroomt. In overleg met de landbouwers is ook dit ondertussen opgelost’, zegt Vermeiren.

Zaventem investeerde de afgelopen decennia fors in veiligheid en sportinfrastructuur. ‘We hebben een van de grootste politiekorpsen in onze provincie. We kochten ook voor tientallen miljoenen Belgische frank groene zones aan en bouwden drie bijkomende scholen. Op sociaal vlak hebben we onder meer gezorgd voor serviceflats, een goede OCMW-werking, een jaarlijkse toelage voor minder begoeden’, vertelt Vermeiren. Op vlak van mobiliteit investeerde Zaventem in nieuwe weginfrastructuur en werkt de

De *classico*, zo werd hun politieke tweestrijd in Zaventem wel eens genoemd.

gemeente mee aan provinciale initiatieven voor de aanleg van fietssnelwegen. Stilaan kon de gemeente haar schuld afbouwen. ‘De laatste tien jaar is de schuld verminderd van 85 tot 40 miljoen euro. We konden een reserve aanleggen van circa 10 miljoen euro, die ons in staat stelt om het cultuurcentrum De Factorij te bouwen dat eind deze maand de deuren opent’, vertelt Van Rompuy.

VLAAMS EN INTERNATIONAAL

‘Zonder op de communautaire trom te roffelen, hebben we steeds een Vlaamse gemeente willen zijn die geen rechten toestond voor de Franstaligen in de gemeentelijke dienstverlening of onderwijs’, vertelt Van Rompuy. In 2006 belandde de gemeente wel in een communautaire storm toen het een reglement

stemde waarbij iemand die goedkope grond wil kopen in een gemeentelijke verkaveling verplicht wordt om een band aan te tonen met de gemeente en zich moet engageren om Nederlands te leren. 'De Europese Commissie en de VN Human Rights hebben ons daarover vragen gesteld, maar we zijn hierover nooit op de vingers getikt. Het reglement sloot Frans-taligen of buitenlanders trouwens niet uit. De laatste keer hebben we een 100-tal gemeentelijk gronden verkocht, waarvan 60 à 70% aan gezinnen met kinderen die in Zaventem geboren en getogen zijn. Dat was ons doel', aldus Vermeiren en Van Rompuy.

Sinds een tiental jaren is de inwijking in Zaventem niet langer Franstalig, maar internationaal. 'Momenteel zijn meer dan 30% van de inwoners niet-Belgen die niet veel binding hebben met de gemeente. In Sint-Stevens-Woluwe is de thuistaal van de schoolkinderen voor 80 tot 85% niet het Nederlands. Zaventem telt vandaag 115 nationaliteiten. Sinds enkele jaren zetten we daarom resoluut in op integratie. Het wordt een grote uitdaging voor ons nieuw cultureel centrum om niet enkel het Nederlandstalige karakter van de gemeente te versterken, maar ook integreerend te werken. Zaventem zal haar beleid meer moeten openstellen voor andere nationaliteiten', aldus Van Rompuy.

DE JONGSTE JAREN

Het vliegtuiglawaai beroert natuurlijk ook de luchthavengemeente. Alhoewel de discussie al meer dan veertig jaar woedt, speelt Brussel met haar strenge geluidsnormen, volgens Vermeiren, met de toekomst van de luchthaven. 'De luchthavenleiding heeft schrik dat luchtvaartmaatschappijen zullen verhuizen als Brussel haar zware boetes voor overschrijding van de geluidsnormen handhaaft.' Van Rompuy vreest dan weer dat de Vlaamse Rand het slachtoffer zal worden van nieuwe vliegroutes. Hij verwijst daarbij naar de uitbreidingsplannen van Brussels Airport. 'Als men baan 25L met 800 m verlengt in de richting van Kortenberg kunnen zowel de Leuvense regio als Sterrebeek en Tervuren daar het grote slachtoffer van worden.'

Een pijnlijke periode voor Vermeiren was het failliet van Sabena. 'Gelukkig konden

Vermeiren en Van Rompuy zijn twee politici die als geen ander de evolutie van hun gemeente mee hebben beïnvloed.

vele werknemers snel elders aan de slag.' Een andere zwarte dag was 22 maart 2016, de aanslagen. 'De schok was enorm.' Een moeilijke periode van een totaal andere aard was toen Vermeiren na de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 werd geconfronteerd met een opstand in zijn eigen partij, waarbij Lieve Wierinck werd voorgedragen als burgemeester en Vermeiren pas burgemeester kon worden nadat de Raad voor Verkiezingsbetwistingen haar voordracht ongeldig verklaarde. Volgens Vermeiren zijn die wonden inmiddels geheeld.

DE TOEKOMSTIGE JAREN

Samen met Van Rompuy roept hij zijn opvol-

gers op niet mee te stappen in het populisme. 'In de eerste plaats moet je naar elkaar luisteren en dan pas proberen je gelijk te halen', aldus Vermeiren. 'In al de jaren gemeentepolitiek is er zelden partijpolitiek gediscussieerd. Als er discussies waren, ging het over inhoud en werd er meestal in consensus beslist. Een gemeente besturen is delicaat, zeker met meer dan honderd nationaliteiten. Je mag geen tegenstellingen zoeken waar die er niet zijn', aldus Vermeiren. 'Wat ons tweeën betreft, herinner ik mij dat we slechts één keer een echte ruzie hebben gehad. We zaten dikwijls op dezelfde golfengete en hebben altijd alles uitgepraat.'

'NE PAS ADHÉRER AU POPULISME'

Le *classico*, c'est ainsi que l'on qualifie parfois leur duel politique à Zaventem. On n'oserait pas parler pour autant d'un clash comme entre les clubs de football espagnols, le Real et le Barça. Sur le plan local, Vermeiren a résolument la plus longue carrière, mais Van Rompuy a engendré de meilleurs résultats sur le plan national. Durant

plus de trois décennies, ils ont eu quelques prises de bec politiques, mais ils ont toujours repris le dialogue. Francis Vermeiren (Open VLD) et Eric Van Rompuy (CD&V) de Zaventem ont récemment fait leurs adieux à la politique locale. Ces deux hommes politiques ont influencé comme personne l'évolution au sein de leur commune.

Stilstaan bij de tijd

‘Hoe oud zou het kasteel zijn?’ vroeg ik me af toen Luc Van Ackere me uitnodigde om curator voor een expositie over tijd te zijn. Het antwoord: de eerste bouwsteen werd precies 777 jaren geleden gelegd; dit betekende voor mij maar één ding. Het zit juist. Het is een magisch getal, de juiste gelegenheid om het ogenblik nu te grijpen.

TEKST Ingrid Laporte

Haar schrijversatelier, drie hoog in de Jordaan. Filosofe Joke J. Hermsen schenkt thee. Ideaal om naar Chronos en Kairos te vragen. ‘In de Griekse mythologie belichamen ze allebei de tijd. Maar ze verschillen grondig. Grootvadertje Chronos houdt een zandloper in de hand en telt de tijd. Hij is de objectief meetbare tijd die onverstoort wegtikt. Kleinzoon Kairos onderbreekt hem bij tijd en wijle. Hij symboliseert de bevlogen momenten van schoonheid, inzicht en daadkracht die het leven boeiend maken. Kairos is de tussentijd, die je neemt als je de klok even vergeet, een boek leest, mijmert, wandelt of muziek speelt. Hij is de tijd die ertoe doet en voor verandering kan zorgen’. In 2014 verscheen Hermsens boek *Kairos. Een nieuwe bevlogenheid*. Dat

gedachtegoed vertaalt ze nu naar een levendige kunsttentoonstelling.

GRUP ZIJN HAARLOK

Zorgvuldig selecteerde Hermsen werken van bijna veertig internationale artiesten. Soms stukken waarvan de verf nog maar net droog was. ‘Diversiteit en verscheidenheid zorgen voor inspiratie en verbinding, een filosofische overtuiging die ik met deze expositie wil vieren. Daarom laat ik in *Kairos Castle* vrijwel elke kunstdiscipline (fotografie, video, schilderkunst, poëzie enz.) aan het woord. Ook muziek, zelden aanwezig op expo’s, ontbreekt niet. De ijle klanken van Arvo Pärt, een cantate van Bach of de stem van de Franse zangeres Barbara zullen zomaar ergens opklinken. In het historische decor waar de tijd zich ‘gestapeld’ heeft, toon ik kunst die ons aanspoort over tijd na te denken. Alsof de tijden met elkaar in discussie gaan.’

‘Doorheen de gangen en kamers van het kasteel zal je de drie fases waaruit de Kairos-tijd bestaat, herkennen. Ik noem deze fases ook wel de drie B’s. Het start bij Bezinning, met een verstillend sensibel doek van Thierry Pécastaing in de eerste galerijzaal. Een zwarte zon op een melkachtig witte achtergrond. Het doek voert ons weg uit de Chronos-tijd. We nemen een time-out van drukte, haast en versnelling. Daarna begint het mijmeren en dagdromen, waarin Bezieling naar boven komt. Een goed voorbeeld daarvan is

Pipilotti Rist. Inspirerend hoe ze je met felle kleuren, video, muziek en eenuwenoude beelden de tijden aan elkaar verbindt, waaruit het onverwacht nieuwe kan ontspruiten. Rust en bezieling zijn echter geen einddoel, maar de voorwaarden om tot de derde fase van Beweging te komen. Zodra een nieuw inzicht of onverwachte verandering zich aandient, is het zaak om Kairos alert en trefzeker bij zijn haarlok te grijpen.’

BALANS, EEN VIERDE B

De huidige, onrustige tijd kan een kantelmoment bevatten dat uitnodigt het roer om te gooien. ‘Plato schreef ooit: een democratisch staatsman zorgt voor voldoende rust, zodat het volk zich kan blijven ontwikkelen. De tiran gunt geen rust, omdat het volk zo manipuleerbaar blijft. Beweging en rust vormen twee polen van een oppositie, waartussen we harmonie moeten vinden. Zo ook tussen goed en kwaad, man en vrouw, allochtoon en autochtoon. In een hyperkapitalistische en individualistische wereld is dit evenwicht soms ver te zoeken. De balans slaat door, de wereld raakt op drift. Kunst is geen ‘linkse hobby’, zoals Geert Wilders beweert, maar muziek, literatuur, beeldende kunst zijn noodzakelijk om in evenwicht te blijven. Daarom houdt Kairos ook een weegschaal in de hand. Hij zorgt voor een nieuwe balans, op zowel individueel als maatschappelijk niveau.’

Balans herstellen, een nieuw begin maken: Kairos heeft het potentieel van een revolutie. Hij kan voor een ommekeer zorgen. Zit er onderhuids een politieke boodschap in de expo? ‘We leven in tijden van transitie en sterven af op een kantelpunt. Het is nu zaak de juiste koers te bepalen. Verder wil ik de vermogens waar iedereen mee geboren wordt stimuleren. Nieuwsgierigheid, creativiteit en empathie maken een mens tot mens, differentiëren hem van robots en computers. De expositie toont werken van alle continenten, spoort aan te zoeken naar wat ons verbindt in plaats van wat ons scheidt.’

‘Misschien nog een tip voor de bezoeker,’ oppert Hermsen. ‘Zwerf ook eens alleen door het kasteel, want dat verdiept de ervaring. Pas dan word je helder bewust van je eigen tijd.’

i Lees ook *Melancholie van de onrust*, Hermsens nieuwste boek dat op 25 maart verscheen.

1 APR TOT 18 JUN
Kairos Castle

Gaasbeek, kasteel van Gaasbeek,
www.kasteelvangaasbeek.be

Futur simple Allesbehalve eenvoudig

THEATER

Regisseur en directeur Stef De Paepe van Beeldsmederij De Maan is al lang gefascineerd door Congo. Eerst bestond de fascinatie vooral op papier. Hij las Lieve Joris, David Van Reybrouck en een handvol andere auteurs.

Daarna stuitte hij op *Futur simple* van Koen Vidal en Stephan Vanfleteren, een boek met portretten in tekst en beeld van zeven jonge mensen die hun weg banen naar een toekomst in Congo. Toen het in 2010 verscheen, stuurde De Paepe de auteur onmiddellijk een e-mail: 'Er zit theater in dat boek.' En zie, zeven jaar later is het zover. De Paepe giet het boek losjes in een beeldende en dynamische documentaire performance met verhalen, dans en livemuziek.

'In 2013 was ik voor het eerst zelf in Congo. Ik nam deel aan een inleefreis van een NGO. We bezochten scholen, ziekenhuizen, instellingen voor gehandicaptenzorg – voor zover die er bestaan – en mijnen. In geen tijd kregen we een totale doorlichting van het land. Het was zo'n heftige ervaring dat ik er maanden later nog niet goed van was. De samenleving in Congo is erg complex, niet alleen door de armoede en alle andere dingen die je wel eens in het nieuws ziet. Ook door de vriendelijkheid, de overlevingsdrang, door alles wat je er tegenkomt.'

SWINGEND, BEELDEND

Hoe maak je van documentair materiaal prikkelend theater? **Stef De Paepe**: 'Je kunt de werkelijkheid willen kopiëren op scène, zoals de Zwitserse theater- en filmmaker Milo Rau het aanpakt. Zelf kies ik ook wel voor een soort *reenactment* van de getuigenissen – het boek van Vidal en Vanfleteren loopt als een rode draad door de voorstelling – maar ik plaats ze in een erg

theatraal kader. Ik heb gezocht naar een beeldende, swingende theatertaal. Door die voorrang te geven op het documentaire gehalte ontstaat een tegenkleur. Ik wilde geen te donker beeld van Congo ophangen. Tegenover de complexiteit van de samenleving tref je in het land een ontroerende daadkracht, een toemolozende energie en een spectaculaire overlevingsdrang. Congo telt 48% jongeren. Dat betekent een enorm potentieel dat je er ook echt in de lucht voelt hangen. Alleen moet dat potentieel de juiste kanalen vinden om zich te kunnen ontplooiën en dat is er allerminst vanzelfsprekend.'

HOOP, LIEFDE, REALITEIT

Nee, simpel is de toekomst van de personages niet. Een kindsoldaat, breakdancers,... Ze doen hun verhaal. 'We jongleren met de clichés over Afrika, zonder de harde realiteit van het continent te ontkennen.' Maar uiteindelijk wordt *Futur simple* vooral ook een voorstelling over hoop, liefde en mensenrechten.

Op de scène staan vier jonge, zwarte, Vlaamse spelers. Met **Abigail Abraham** werkte De Paepe al eerder samen in *Waarom het kind in de polenta kookt*. **Aminata Demba** is bekend van producties bij onder meer 't Arsenal en Toneelhuis. **Gorges Ocloo** is theatermaker en muzikant-componist. Hij heeft ook de swingende en drijvende muziek voor *Futur simple* gemaakt. En **Eric Kabongo** is eigenlijk rapper. Hij is momenteel aan het doorbreken als filmacteur in Duitsland. Hij is geboren en getogen in Kinshasa, maar kwam op zijn twaalfde naar ons land • INES MINTEN

DO • 20 APR • 20.30

Futur Simple

Beeldsmederij De Maan
Dillbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

Teletijdcomedian

HUMOR

Vlaanderen heeft de laatste jaren een inhaalbeweging gemaakt ten opzichte van Nederland als het gaat om stand-up comedy en cabaret. Maar af en toe is er toch een Nederlander die de rivieren oversteeft om op onze podia de grapjas te komen uithangen. In dat geval is **Nabil Aoulad Ayad**. Bij ons is deze volbloed Nederlander wellicht een nobele onbekende, maar in Nederland is hij bekend van televisie door zijn optredens in de show van Jörgen Raymann BAAS Rayman en in het improvisatietheaterprogramma de Alpacas op de zender BNN. Nabil is een veelzijdige cabaretier, want behalve grappen maken met een woorddebiet van honderd per uur, kan hij ook beatboxen, acteren, zingen, dansen en pianospelen. De gewezen finalist van het Leids Cabaret Festival komt naar Vilvoorde met zijn show *Tijdmachine*, waarin hij ons meeneemt voor een nostalgische muzikale trip door zijn jeugd in de jaren negentig. • MB

DO • 6 APR • 20.30

Tijdmachine

Nabil Aoulad Ayad
Vilvoorde, CC Het Bolwerk,
02 255 46 90

Unheimlich

EXPO

Hij ensceneert niet en toch prikkelen zijn foto's de verbeelding. En ook al begeeft hij zich op ander terrein dan journalistieke fotografen, uit zijn werk spreekt een groot engagement. Maar niet zonder knipoog. Botanique toont met *Higher Ground* voor de tweede keer dit jaar de ambigue wereld van Carl De Keyser.

De Belgische Magnumfotograaf heeft een voorliefde voor grootschalige projecten. De reeks *Higher Ground* volgt op *Moments Before the Flood*, waarvoor hij 18 maanden langs de Europese kust reisde die door de klimaatopwarming en stijging van de zeespiegel wordt bedreigd. Ditmaal stelde hij scherp op de plekken waarnaar we kunnen vluchten na de flood: de Zwitserse, Italiaanse, Franse en Spaanse bergen.

DREIGING

De foto's hebben de allure van schilderijen, zeker als je ze op groot formaat kan zien. De wereld van skiliften, bergmeren en gletsjers oogt op het eerste zicht

Dani op de jazztoer

MUZIEK

Na de Farewell tour van Vaya Con Dios in 2014 is het een tijdje stil geweest rond **Dani Klein**. Tot ze er opnieuw zin in kreeg. Niet om zichzelf te herhalen, maar wel om iets nieuws te

doen met een groep gerenommeerde jazzmuzikanten met wie het klikt. Niet omdat het moet, wel omdat het goed voelt. Hoewel Dani Klein in het verleden nog geen jazznummers op haar palmares had staan, voelt het alsof het genre haar meer dan bevalt. Ze brengt de nummers van Billie Holiday met veel verve. Ze geniet ervan om de songs met overgave te zingen. Deze band voelt zich opperbest in elkaars gezelschap. Dat merk je aan de spontane manier waarop ze met elkaar omgaan. Samen muziek maken, maakt hen gelukkig. En dat weerklinkt in hun nummers, waarin heldere jazzklanken en de doorleefde stem van Dany Klein elkaar vinden en een knappe symbiose vormen. • ND

DO • 28 APR • 20.30

Dani sings Billie

Dani Klein & Sal La Rocca Quartet
Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

Lukas de loser

HUMOR

Met **Lukas Lelie** heeft GC De Warandepoort deze maand de winnaar van Humo's Comedy Cup 2014 in de aanbieding. De ex-student van het Rits is al een tijdje bezig in theaterzalen en op tv, en toerde de voorbije jaren in het voorprogramma van zijn collega Steven Mahieu. Sinds kort heeft hij met *Ik doe mijn best* ook een eigen avondvullende show klaar. *Ik doe mijn best* klinkt niet erg ambitieus en wil dat misschien ook niet zijn. Lukas Lelie is namelijk eerder een jongeman van de droge en ironische grap, en de vertwijfelde blik in eigen boezem. Hij serveert dan ook geen lange, vergezochte absurde verhalen of striemende maatschappijkritiek, maar wel een onophoudelijke reeks jokes en oneliners waarmee hij zijn leven als zogezegde loser toch enige rechtvaardiging lijkt te willen geven. In een televisiedecor van de jaren tachtig heeft Lelie het over zijn eetverslaving en zijn gebrek aan succes bij de meisjes, maar ook over Twix en Samson & Gert. In Tervuren krijgt hij het gezelschap

lieflijk, maar er gaat een zekere dreiging van uit. De Keyzers werk bevindt zich op de grens van realiteit en creativiteit, is meer suggestief dan *in your face*, maar net daardoor komt de boodschap aan. En die is duidelijk: als alle ijs en sneeuw op aarde smelten, kan de zeespiegel tot zeventig meter stijgen. Binnen vijftig jaar zou Manhattan van de kaart geveegd zijn, veel sneller dan men in de jaren 70 voorspelde.

Dat beangstigende, apocalyptische scenario is een dankbaar onderwerp. De Europese welvaart heeft zijn piek bereikt, zullen wij binnen x aantal jaren hetzelfde meemaken als vluchtelingen nu? In het heden toont hij de toekomst; onder het laagje van de onbezorgde toerist in de zonnige bergen anno nu zie je al de chaos en de overbevolking die zo'n exodus met zich zal meebrengen. Louter door de beelden na elkaar te plaatsen als in een verhaal, zonder ook maar iets toe te voegen.

IRONIE

Opvallend is dat de geportretteerde mensen vaak Chinezen, Indiërs en Arabieren zijn. Zo maakte De Keyser beelden van gesluierde vrouwen in de sneeuw. Blijkbaar wordt in de Koran het paradijs beschreven als een dorpje aan een meer aan

de voet van een besneeuwde berg. Reisbureaus spelen daarop in met reclamecampagnes gericht op rijke moslims. Dat net Zwitserland, met haar strenge asielbeleid, zo immigranten over de vloer krijgt, is wel bijzonder ironisch.

Ja, ironie sluipst niet toevallig geregeld De Keyzers werk binnen, hij zoekt immers de afstand tot zijn onderwerp op. Zo wilde hij voor *Moments before the flood* ook geen beelden van woeste oceanen en brekende dijken, of trok hij niet naar New Orleans of de Pacific, waar ze nu al de stijging van de zeespiegel voelen. Dat is hem te letterlijk, te makkelijk. Hij heeft tijd en afstand nodig, creëert liever zijn eigen verhaal. Het is dan ook uniek dat de expo Higher Ground begeleid wordt door fragmenten uit het door deze reeks geïnspireerde kortverhaal van de Franse auteur Philippe Claudel. De duistere vertelling over iemand die naar de bergen is moeten vluchten versterkt de unheimliche sfeer nog. • LENE VAN LANGENHOVE

TOT 30 APR

Carl De Keyser. Higher Ground

Brussel, Botanique,
www.botanique.be

van zijn maatje en collega **Sander VDV**, een halvefinalist in de Comedy Cup van 2014, die meer de man is van de harde grap in de taboesfeer. • MB

ZA • 22 APR • 20.30

Ik doe mijn best

Lukas Lelie

Tervuren, GC De Warandepoort, 02 766 53 47

Dank je voor de muziek

Net voor het echt goed weer wordt en we weer buiten kunnen spelen, mogen we nog één keer de filmzaal in voor een prent die zijn populariteit bewezen heeft. Of vooruit dan, twee keer. Want zowel in Vilvoorde als in Wezembeek-Oppem staan kleurrijke en muzikale animatiefilms op het programma. In *Trolls* zijn de kleine, vrolijke, dansende en zingende Trolls, een kleurrijke versie van de Smurfen, verwickeld in een generaties overschrijdend conflict met de wreedaardige, chagrijnige, grijze Bergen. Tot de liefde (voor muziek) de tegenstellingen overwint, en de volkjes in harmonie doet samenleven. Bezorgde Justin Timberlake de film *Trolls* een muzikale monsterhit met *Can't stop the feeling* dan is de recente musical *Sing*, met niet minder dan zestig bekende liedjes, nog veel muzikaler. Deze film gaat over de koala Buster, die samen met zijn vriend het schaap Eddie een zangwedstrijd opzet om zijn met faillissement bedreigde theater te redden. Omdat bij de promotie van het evenement per ongeluk een aantal nullen aan het bedrag van het prijzengeld werden toegevoegd, heeft de organisatie heel wat problemen, maar ook een hoop excuses om een hele dierentuin aan grappige beesten aanstekelijke hits te laten zingen, van Frank Sinatra's *My Way* tot Leonard Cohens *Hallelujah*. • MB

Trolls

familiefilm

WO • 5 APR • 15.00

Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

WO • 12 APR • 15.00

Wezembeek-Oppem, GC de Kam, 02 731 43 31

WO • 12 APR • 15.00

Sing (+6j)

familiefilm

Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

Klim op

VILVOORDE Omwille van het grote tekort aan middelen van de Vlaamse overheid en de prangende noodzaak tot vernieuwing van oude schoolgebouwen en schoolinfrastructuur werd in 2006 een publiek-private constructie in het leven geroepen. Met Scholen van Morgen als coördinator kregen veel scholen zo, na lang wachten, de kans om te (ver)bouwen en te innoveren. Als paddenstoelen uit de grond rijzen ze nu, de scholen van morgen. Alleen al in Vilvoorde lopen zeven projecten. Dit schooljaar namen het jonge volkje en de leerkrachten van basisschool Klim-Op hun intrek in de spiksplinternieuwe school. PT Architecten zette bij het ontwerp, naast ruimte, licht en duurzaamheid, in op slim, multifunctioneel ruimtegebruik en gelegenheid tot ontmoeting. Kleinen en groteren eten nu samen in de gezellige drukte van de eetzaal. De leraarskamer werd een heuse living. En ook voor de ouders voor de schoolpoort is het aangenamer wachten op de esplanade met luifel aan de straat. De branddeur op het gelijkvloers, een grote schuifdeur, kan als scheidingswand gebruikt worden. Zo kan de benedenruimte één grote zaal voor grote activiteiten zijn of twee kleinere ruimtes. Witte akoestische panelen op de deur doen tevens dienst als projectiescherm. Verder lavabo's op verschillende kinderehogtes, op maat gemaakte multiplex kasten, geperforeerd en met vilt bekleed voor de akoestiek, een ruimte voor overkoepelende activiteiten, een didactische keuken op kinderehoogte voor onderzoekend leren, een nieuwe sportzaal met slimme belijning voor een flexibele spelorganisatie. Vilvoorde investeert duidelijk in de kleine mensen van vandaag die morgen de wereld zullen belopen, besturen en vormgeven. • TDW

Zita zegt Dada

MUZIEK

Zita Swoon Group, de band van Stef Kamil Carlens, is duidelijk meer dan een rockgroep. Sinds enkele jaren zoeken ze ook geregeld de theater-scène op, om iets te kunnen doen met hun interesse in poëzie, mode, dans en performance. Getuige de theatershow en het gelijknamige album *Nothing that is everything* uit 2015, die allebei een ode zijn aan het dadaïsme en het avant-gardistische theater van Cabaret Voltaire in het Zürich van een eeuw geleden. Het dadaïsme was een culturele stroming die in het neutrale Zwitserland van de Eerste Wereldoorlog een ode bracht aan de creatieve kracht van het irrationele en absurde als verzet tegen het maatschappelijke failliet van Europa. Cabaret Voltaire was een vrijplaats voor kunstenaars uit verschillende disciplines die deze subversieve beweging aanhingen.

Paradijs vol twijfel

THEATER

Californië, waar de zon altijd schijnt en de hang naar faam en eeuwige jeugd iedereen verblijdt. Zeker in Venice Beach. Dat is de setting voor het nieuwe stuk van collectief Hof van Eede. Net als in hun vorige creatie *Paradis* roept die hemelse omgeving allerlei vragen op.

Het begon allemaal met een foto die de makers **Ans en Louise Van den Eede** en **Wannes Gyselincx** een tijd geleden zagen. Daarop staat Schönberg, de grote, tegendraadse componist, die nazi-Duitsland moest ontvluchten, in badpak op Venice Beach. Een amusement park genoemd naar de zinkende stad op het oude continent. Wat moet die serieuze, in de *hochkultur* gewortelde man gedacht hebben als hij keek naar die oppervlakkige Disneywereld? In het land van *sun and fun* vond men het soort werk dat hij maakte of de waarden die hij aanhing niet belang-

rijk. En hij was lang niet de enige: Thomas Mann, Theodor Adorno, Alma Mahler,... al die grote Europese kunstenaars en denkers voelden zich verweesd in het zonnige Californië. Heimwee scherpte de zoektocht naar hun eigen identiteit verder aan. Hun vaderland heeft hen gevormd, maar ook uitgespuwd, en dan arriveren ze in een land dat hen wel verwelkomt, maar niet naar waarde schat.

IDEALISEREN VAN HET ONBEREIKBARE

Die spagaat tussen superioriteitsgevoel en dankbaarheid vonden de makers interessant. Ze verslonden dagboeken, briefwisselingen en romans van bekende en minder bekende bannelingen en destilleerden daaruit vier fictieve personages die elk een totaal andere verhouding hebben met hun vaderland en nieuwe thuis. Klinkt bijzonder actueel in het licht van de huidige Europacrisis, het vluchtelingenbeleid en Trumpiaanse toestanden.

Experimenteerdrift

Uit het tijdschrift Dada – het lijfblad van de beweging – kwam de zinnrede *Garnichts Das Ist Alles*, die de titel werd van deze kleurrijke, multidisciplinaire voorstelling waarvoor de band samenwerkte met Needcompany van Jan Lauwers. Geen nihilistisch manifest, maar een vitaal feest van klank, kleur, dans, sound poems, verwarring, verwondering, vrolijkheid en verschillende talen. Geruggesteund door de muziek uiteraard, die door de recensenten lovend werd ontvangen en die ondertussen ook al een vervolg heeft gekregen met *The Ballad of Erol Klof*. • MB

ZA • 8 APR • 20.15

Nothing that is Everything

Zita Swoon Group
Alseberg, CC de Meent,
02 359 16 00

EXPO

Bauhaus een monument in de geschiedenis van design noemen, is niet overdreven.

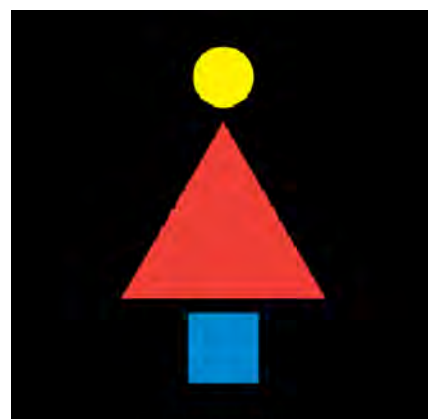
Bijna honderd jaar geleden richtte **Walter Gropius** de school op waar ontwerpers naast het ambachtelijke en het artistieke ook oog moesten hebben voor de menselijke psyche, ergonomie, enzovoort. Je ontwerpt objecten niet enkel om het dagelijkse leven aangenamer te maken, maar ook om de maatschappij vorm te geven. Vandaag spreekt men over *social design*, de invloed van Bauhaus blijft groot. De expo in het ADA maakt dat duidelijk aan de hand van heel wat iconische werken. Er wordt ingezoomd op het creatieproces dat het midden houdt tussen kunst, ambacht, taechniek en industrie. En op het onderzoek naar de ruimte, wat dan weer veel invloed had op theatermakers en architecten, denk maar aan de minimalistische woningen. Er is dus heel wat meer te zien dan designmeubels, ook architectuur, kunst, film en fotografie komen aan bod. Parallel is er werk te zien van

hedendaagse ontwerpers die in de geest van Bauhaus werken. • LWL

TOT 11 JUN

The Bauhaus #itsalldesign

Brussel, Art & Design Atomium Museum,
www.adamuseum.be

Wat waren die zogenaamd superieure Europese waarden en wat blijft daar anno 2017 nog van over? Ga je je vaderland niet idealiseren als het onbereikbaar wordt?

Dat klinkt allemaal zwaar, maar bij Hof van Eede mag je ervan uitgaan dat humor en zelfrelativering nooit ver weg zijn. En er is opnieuw live muziek. **Hendrik Lasure** van SCNHITZL en het **Octopuskoor** verklanken wat de spelers niet uitspreken. Hedendaagse Amerikaanse composities van onder andere John Cage en David Lang vormen een tegengewicht voor Schönberg en Brahms, en Lasures eigen composities zorgen ook voor leukere tegendraadsheid: als de tekst melancholisch wordt, prikkelt de muziek en omgekeerd.

TAAL KWIJT

De frictie tussen tekst en spel en tussen acteur en personage is zowat het handelsmerk van **Hof van Eede**. Wannas

Gyselincx legt uit dat de personages allemaal schrijvers zijn die hun belangrijkste instrument, de moedertaal, zijn kwijtgeraakt. Door te tonen hoe de personages worstelen met taal ensceneert Hof van Eede ook de onmogelijkheid om gevoelens en gedachten gezegd te krijgen en belichten ze de verschillende zienswijzen. Frappant weetje: Thomas Mann schreef *Het probleem van de vrijheid* in hetzelfde jaar dat de Ierse migrantenzoon McDonald zijn eerste hamburgerkraampje opende in Californië. Het is maar hoe je *the land of opportunities* bekijkt. • LENE VAN LANGENHOVE

WO • 12 APR • 20.30

Vanish Beach

Hof Van Eede
Dilbeek, CC Westrand,
02 466 20 30

Rode rozen in de sneeuw

SENIOREN

'Rode rozen in de sneeuw. Rozen rood als vuur. Die vertellen jou dat ik van je hou.' Zo klonk de hit van Marva in de jaren 70. Hoe zou dit nummer vandaag klinken? Zou het nog steeds dat dromerige en melancholische gevoel kunnen oproepen? **JackoBond** bewijst in ieder geval dat ze dit nummer een nieuw elan kan geven.

JackoBond is het alter ego van Riet Muylaert, een zangeres die houdt van Vlaamse nummers die je weten te raken. Via haar moeder kwam ze als jong meisje met de nummers van Marva in contact. Vandaag zingt ze die nummers uit het repertoire van Marva die haar het meest zijn bijgebleven. Het valt op hoe JackoBond erin slaagt deze liedjes een nieuw leven te geven. Haar breekbare stem en groot inlevingsvermogen geven de liedjes van weleer een eigentijds karakter. Ontdaan van het hitgehalte van vroeger ga je op een andere manier naar deze nummers luisteren. En plots ontdek je dat er achter de teksten een bepaalde puurheid schuilgaat. • ND

ZO • 30 APR • 14.30
Rode rozen in de sneeuw

JackoBond zingt Marva
Asse, Oud Gasthuis,
02 456 01 60

PODIUM

THEATER

ZA • 1 APR • 19.00
De wederopbouw van het Westen
De Koe
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

'n Vluu in 't uur
Brussels Volkstejoeter
1 EN 2 APR • 20.00 EN 15.00
Meise, GC De Muze van Meise,
02 892 24 40
29 EN 30 APR • 20.30 EN 15.00
Jezus-Eik, GC de Bosuil, 02 657 31 79

WO • 12 APR • 20.30
Vanish Beach
Hof Van Eede
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

Semmelweiss
Theater Antigone
ZA • 15 APR • 20.30
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43
VR • 21 APR • 20.30
Kraainem, GC de Lijsterbes, 02 721 28 06

DO • 20 APR • 20.30
Futur Simple
Beeldsmederij De Maan
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

DO • 20 APR • 20.00
De Hondenwei
Alice Reijs & Ariane Van Vliet
Linkebeek, GC de Moelie, 02 380 77 51

ZA • 29 APR • 20.30
Onschuld
De Roovers
Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

ZA • 20 APR • 20.30
Uw rijk kome
Skagen
Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

KIDS

ZO • 2 APR • 10.30
Kiwi & Strit (+3j)
familiefilm
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

DI • 4 APR • 15.00
Kubo en het magische harnas (+8j)
familiefilm
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

Trolls
familiefilm
WO • 5 APR • 15.00
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90
WO • 12 APR • 15.00
Wezembeek-Oppem, GC de Kam,
02 731 43 31

WO • 5 APR • 15.00
De5r
familiefilm
Aalsemberg, CC de Meent, 02 359 16 00

5 EN 6 APR • 14.30 EN 19.00
Fondouk (+8j)
Aifoon
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

ZO • 9 APR • 14.00 EN 16.00
Fidelio (+6j)
Walpurgis & Het Paleis
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

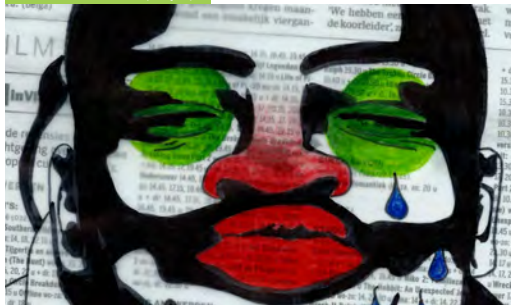
DI • 11 APR • 11.00 EN 16.00
Niet drummen (1-3j)
Theater De Spiegel
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

WO • 12 APR • 15.00
Sing (+6j)
familiefilm
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

ZA • 15 APR • 9.45
Paaseierenzoektocht
Jezus-Eik, GC de Bosuil, 02 657 31 79

ZA • 22 APR • 15.30
Bib-lieb (+6j)
Keski.e.space
Asse, Oud Gasthuis, 02 456 01 60

FUTUR SIMPLE (20/4)

NIET DRUMMEN (11/4)

ZO • 23 APR • 11.00, 12.00 EN 13.00
Hands up! (+2j)

Lejo
Overijse, Solheide, 02 687 59 59

ZO • 23 APR • 10.00

Timmeren

Overijse, Solheide, 02 687 59 59

ZO • 23 APR • 11.00 EN 15.00

Wiegelied (+2,5j)

Esmé Bos & Bart Voet
Meise, GC De Muze van Meise,
02 892 24 40

ZO • 23 APR • 15.00 EN 16.30

Onzen Held (+4j)

De Kolonie MT
Vilvoorde, CC Het Bolwerk,
02 255 46 90

ZO • 23 APR • 14.30

Deesje (8-12j)

Tina Maervoet
Sint-Genesius-Rode, GC de Boesdaal-
hoeve, 02 381 14 51

HUMOR

DO • 6 APR • 20.30

Tijdmachine

Nabil Aoulad Ayad
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

VR • 7 APR • 20.30

Accident de parcours

Nigel Williams
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

VR • 7 APR • 20.30

Onbevreesd!

Tine Embrechts, Karlijn Sileghem e.a.
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

DO • 20 APR • 20.30

Ga-Bie-Jer

Javier Guzman
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

VR • 21 APR • 20.00

Saxophonissimo

Les Désaxés
Wemmel, GC de Zandloper, 02 460 73 24

VR • 21 APR • 20.30

Stand-up Comedy Café

Kamagurka, Kamal Kharmarch,
Koen Dewulf
Humbeek, Eldorado,
02 263 03 43

ZA • 22 APR • 20.30

Ik doe mijn best

Lukas Lelie
Tervuren, GC De Warandepoort,
02 766 53 47

Zonder filter

Steven Mahieu
DO • 20 APR • 20.30
Asse, Oud Gasthuis, 02 456 01 60
DO • 27 APR • 20.00
Wemmel, GC de Zandloper, 02 460 73 24

DO • 27 APR • 20.00

Nigel Williams

stand-up comedy
in Nederlands en Engels
Wezembeek-Oppem, GC de Kam,
02 731 43 31

VR • 28 APR • 20.15

Freddy On Ice

Freddy De Vadder
Alseberg, CC de Meent,
02 359 16 00

DANS

VR • 14 APR • 19.00

Rats (+11j)

Kwaad Bloed & FABULEUS
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

DO • 27 APR • 20.30

Radical Light

Salva Sanchis
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

SENIOREN

Eurovisie

Andrea Croonenberghs,
Geena Lisa & Chelsy
DI • 18 APR • 14.30
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90
DO • 20 APR • 14.00
Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

DO • 27 APR • 14.00

Dansnamiddag

Jezus-Eik, GC de Bosuil, 02 657 31 79

ZO • 30 APR • 14.30

Rode rozen in de sneeuw

JackoBond zingt Marva
Asse, Oud Gasthuis, 02 456 01 60

ZA • 1 APR • 20.15

De lustige boer

Het Vlaams Muziektheater
Alseberg, CC de Meent, 02 359 16 00

ZA • 1 APR • 20.30

Op verzoek

Rob De Nijs
Asse, Oud Gasthuis, 02 456 01 60

ZO • 2 APR • 20.30

Lady Linn

& Her Magnificent Seven
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

ZA • 8 APR • 20.30

The Scabs

Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

ZA • 8 APR • 20.15

Nothing that is Everything

Zita Swoon Group
Alseberg, CC de Meent, 02 359 16 00

**Pappie loop toch
niet zo snel**

Van Geel, MacNeal, Verhulst & Cleymans
VR • 7 APR • 20.30
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

DO • 13 APR • 20.30

Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

ZA • 22 APR • 20.30

Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

DO • 13 APR • 20.30

In wonderland

Hooverphonic
Vilvoorde, CC Het Bolwerk,
02 255 46 90

Gedeelde smart

Jan De Smet, Lien Van De Kelder
& Pieter-Jan De Smet
ZA • 15 APR • 20.30
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90
DI • 25 APR • 14.00
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

DI • 18 APR • 20.00

Douce France

Chrystel Wautier
Meise, GC De Muze van Meise, 02 892 24 40

WO • 19 APR • 20.30

Dag Meneer De Wilde

Sint-Genesius-Rode, GC de Boesdaal-
hoeve, 02 381 14 51

Swäng

WO • 19 APR • 20.30
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90
ZA • 22 APR • 20.30
Ternat, CC De Ploter, 02 466 20 30

DO • 20 APR • 20.30

Jonas Winterland

Sint-Pieters-Leeuw, De Merselborre,
02 371 22 62

VR • 21 APR • 20.30

Amateurski

Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

ZA • 22 APR • 20.00

In mijn element

Bart Herman
Meise, GC De Muze van Meise,
02 892 24 40

ZA • 22 APR • 20.30

Te Gek?! Nerveuze vrouwen

Leyers, De Roovere,
Paulussen & Reymer
Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

DO • 27 APR • 12.30

Sonico

Brussel, deBuren, www.deburen.eu

DO • 28 APR • 20.30

Dani sings Billie

Dani Klein & Sal La Rocca Quartet
Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

PAASEIERENZOEKTOCHT (15/4)

LADY LINN & HER MAGNIFICENT SEVEN (2/4)

NOTHING THAT IS EVERYTHING (8/4)

VR • 28 APR • 20.30

65, tussen glimlach en traan

Johan Verminnen
Hoeilaart, GC Felix Sohie,
02 657 05 04

ZA • 29 APR • 20.00

Sandrine & vzz-band Nieuwenrode

Meise, GC De Muze van Meise,
02 892 24 40

ZO • 30 APR • 20.15

Janez Detd Punk Rock High School

Alseberg, CC de Meent,
02 359 16 00

ZO • 30 APR • 11.00

Gipsy

Los Del Tré
Asse, Oud Gasthuis,
02 456 01 60

KLASSIEK

DO • 20 APR • 20.30

Concerto delle Donne

Euterpe Baroque Consort
Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

ZO • 30 APR • 11.00

Mailbran Quartet

Vilvoorde, CC Het Bolwerk,
02 255 46 90

JAZZ

VR • 7 APR • 20.15

Nathan Wouters solo & Brave New Maria

Double Bill
Alseberg, CC de Meent,
02 359 16 00

DO • 27 APR • 20.15

Big Band Luca School of Arts

o.l.v. Frank Vaganée
Alseberg, CC de Meent,
02 359 16 00

FILM

Lalaland

ZO • 2 APR • 20.00

Alseberg, CC de Meent, 02 359 16 00

DI • 4 APR • 20.30

Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30
Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

DO • 6 APR • 15.00 EN 20.30

Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

MA • 10 APR • 20.30

Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

WO • 12 APR • 20.30

Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

MA • 3 APR • 20.30

Moonlight

Vilvoorde, CC Het Bolwerk, 02 255 46 90

WO • 5 APR • 20.30

De Premier

Tervuren, GC De Warandepoort,
02 766 53 47

WO • 5 APR • 20.30

Dode hoek

Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

DO • 6 APR • 14.00

Oorlogswinter

Kraainem, GC de Lijsterbes,
02 721 28 06

DO • 6 APR • 20.00

Dope

Kraainem, GC de Lijsterbes,
02 721 28 06

Jackie

11 EN 13 APR • 20.30

Grimbergen, CC Strombeek,
02 263 03 43

DI • 11 APR • 20.30

Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

WO • 26 APR • 20.30

Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

DI • 18 APR • 20.00

White Sun

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

WO • 19 APR • 20.30

DI • 25 APR • 14.00

Allemaal familie

Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

WO • 19 APR • 20.00

After the storm

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

DO • 20 APR • 15.00 EN 20.00

Toni Erdmann

Wezembeek-Oppem, GC de Kam,
02 731 43 31

ZA • 22 APR • 20.00

Parting

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

ZO • 23 APR • 20.00

L'Etranger & kortfilm: Nkosi Coiffure

Afrikafilmfestival
Alseberg, CC de Meent, 02 359 16 00

ZO • 23 APR • 20.00

Blanka

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

MA • 24 APR • 20.30

Return to Homs

Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

MA • 24 APR • 20.00

Zaatari Djinn

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

DI • 25 APR • 20.30

Shadow World

Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43

DI • 25 APR • 20.00

Lion

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

WO • 26 APR • 20.00

Mountain

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

DO • 27 APR • 20.00

Wolf and sheep

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

VR • 28 APR • 14.00 EN 20.00

Achter de wolven

Wemmel, GC de Zandloper,
02 460 73 24

ZA • 29 APR • 20.00

Felicité

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

ZO • 30 APR • 20.00

Neruda

Mooov-festival
Dilbeek, CC Westrand, 02 466 20 30

EXPO

TOT 29 APR

Jeroen Du Bois

Asse, Oud Gasthuis, 02 456 01 60

TOT 30 APR

Carl De Keyser. Higher Ground

Brussel, Botanique,
www.botanique.be

TOT 14 MEI

Luc Peire. Ruimte

Drogenbos, FelixArt museum, 02 377 57 22

TOT 11 JUN

The Bauhaus #itsalldesign

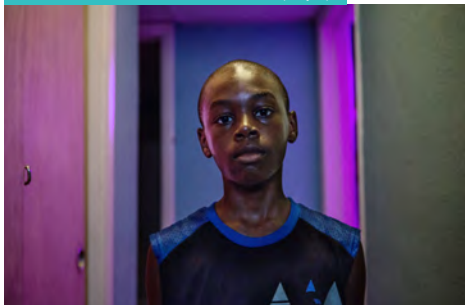
Brussel, Art & Design Atomium
Museum, www.adamuseum.be

TOT 19 JUN

Kairos Castle

Gaasbeek, kasteel van Gaasbeek,
www.kasteelvangaasbeek.be

THE LAND OF THE ENLIGHTENED (25/3)

ZAATARI DJINN (24/4)

LION (25/4)

YVES KLEIN (TOT 20 AUG)

TOT 20 AUG

Yves Klein.

Theater van de leegte

Brussel, Bozar, www.bozar.be

VORMING

DO • 20 APR • 19.30

Burke. Zin en onzin van het vooroordeel

Brussel, deBuren, www.deburen.eu

VR • 21 APR • 12.30

Food Design

Katja Gruijters
Brussel, deBuren, www.deburen.eu

ZA • 22 APR • 10.00

Tuinmeubels uit pallethout

Jeroen Verschuren
Asse, Oud Gasthuis, 02 456 01 60

DI • 25 APR • 15.00

Bach, cement en de postbode

50 jaar lokaal cultuurbeleid Vlaanderen
Brussel, deBuren, www.deburen.eu
02 466 20 30

OP STAP

ZO • 9 APR • 14.00

Eco-wandeling in het Zoniën-woud

Hoeilaart, Bosmuseum, www.ngz.be

DO • 20 APR • 14.00

Boshyacinten in Hallerbos

Dworp, parking aan N253, www.ngz.be

VARIA

ZA • 1 APR • 20.30

Nicholas: echt

goochelshow
Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

VR • 21 APR • 20.30

Mentalismus

Derde nacht van de mentalisten
Overijse, CC Den Blank, 02 687 59 59

ZO • 23 APR • VANAF 8.00

Zoniënmars - Zoniënklinken

Watermaal-Bosvoorde, GC WaBo, www.wabo.be

DI • 25 APR • 9.00

Uitstap Brussel

Brussel, vertrek: station Dilbeek, 02 466 20 30

DO • 28 APR • 20.30

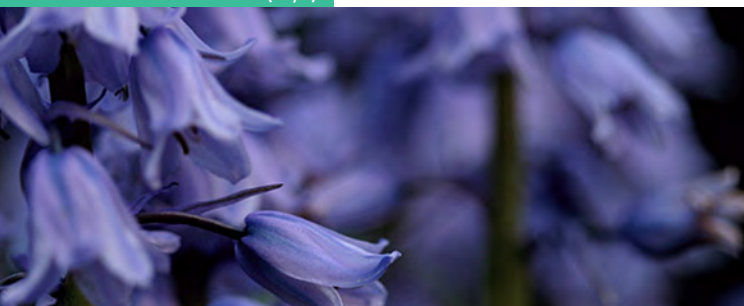
Lokale helden

bands uit de regio
Wezembeek-Oppem, jeugdhuis Merlijn, 02 731 83 12
Sint-Genesius-Rode, jeugdverblijfcentrum Hanenbos, 02 381 14 51

Voor meer activiteiten in de Rand, zie www.uitinderand.be

Het volledige vormingsaanbod van Arch'educ vind je op www.archeduc.be

BOSHYACINTEN IN HALLERBOS (20/4)

NET GEMIST
RandKrant
maart

Wie onze vorige editie (maart 2017) heeft gemist, kan die raadplegen op onze website www.randkrant.be. Voor de gemeenten waar deze RandKrant van april 2016 bus-aanbus wordt verdeeld: zie colofon op pg.3.

WAAROVER HADDEN WIJ HET IN MAART?

Over 20 jaar RandKrant en het waterconflict van een aantal gemeenten met Vivaqua, interviews met Lydia Chagol, Othman El Hammouchi en Kris Dane, we gingen op zoek naar Christus en het meiveld in Wolvenstem, gingen met Kim Devos Frank achterna, Ines Minten vond eindelijk een geschikte sport, en Indre Mackeviciute vertelde haar verhaal.

ABONNEMENT

Neem een abonnement en krijg alle edities van RandKrant (9 nrs./jaar - niet in januari, juli en augustus) in je bus. Schrijf 15 euro over als je in de Vlaamse Rand woont, 20 euro als je buiten de regio woont. Rek.nr. BE 58 0910 2113 1679.

Deze RandKrant van april vind je vanaf 31 maart ook in 120 verdeelpunten in de Rand en Brussel. Voor de adressen hiervan: zie www.randkrant.be onder 'over ons'.

POSTKAARTEN

WIN onze postkaartenset met de 20 mooiste foto's uit 20 jaar RandKrant. Hoe? Vind ons leuk op facebook.com/randkrant en vergeet niet je adres in een privé-bericht te sturen!

LEKKERNIJ UIT IRAN

De lange Iraanse rijstkorrels

MOOISTE PLEK IN IRAN

De rivier Zayandeh in mijn geboortestreek Isfahan

MOOISTE HERINNERING

De Iraanse zonnestralen

‘Het komt goed met dit land’

Een Iraniër met Armeense roots die zich thuis voelt in België? Die de toekomst positief ziet? Ja, het kan.

TEKST Nathalie Dirix • FOTO Filip Claessens

Twaalf jaar geleden besloot Vardan Hakobyan zijn geboorteland Iran te verlaten. Samen met zijn vrouw en twee kinderen begon hij aan een lange, moeizame reis. Bestemming? Onduidelijk, enkel dat ze naar een land wilden waar je mag zeggen wat je denkt.

WERKEN IS GEZOND

Vandaag baat Hakobyan een zaak uit in Teruren. Je kan er terecht voor allerlei herstdiensten. Schoenen die een nieuwe zool nodig hebben, een kledingstuk dat ingekort moet worden, een sleutel waarvan je een duplicaat wenst. ‘Van opleiding ben ik fotograaf. Toch ben ik in een ander domein aan de slag. Het aanbod aan fotografen is immers groot. Ik wilde ook een dienst aanbieden die beantwoordt aan een

nood in de samenleving. De voorbije jaren vinden steeds meer klanten de weg naar mijn zaak. Vandaag komt er mij iemand een dag per week helpen met het naaiwerk. In de toekomst zou ik meer mensen willen tewerkstellen. Werk is de basis voor een gezonde samenleving.’

HET GOEDE VOORBEELD

Twee jaar geleden werd Hakobyan opnieuw vader van een dochter. Annahit heet ze. Het

is de naam van een Armeense koningin die verwijst naar de god van de verliefdheid. ‘Ik ben verliefd op mijn familie. Zij geven zin aan mijn leven. Mijn grootste ambitie is erin te slagen mijn kinderen een degelijke opvoeding te geven, zodat ze later als goede mensen door het leven gaan. Als zij op hun beurt hetzelfde doen, dan ben ik een tevreden mens. Eén van de waarden die ik hen probeer mee te geven is niet egocentrisch zijn. Het leven draait niet alleen om jezelf, integendeel, het wordt pas zinvol als je daden stelt die voor je medemens waardevol zijn. Als ouder heb ik de verantwoordelijkheid om hen het goede voorbeeld te geven. Ik geloof dat kinderen geneigd zijn om het voorbeeld dat ze thuis zien verder te zetten.’

MENSEN DIE JE HELPEN

Als hij terugdenkt aan zijn beginjaren in België, dan heeft de hulp van Belgische vrienden het verschil gemaakt. ‘Tijdens onze eerste jaren, toen we nog geen Nederlands praatten, hebben mijn vrouw en ik een tijd als vrijwilligers in een woonzorgcentrum gewerkt. Daar zijn we bevriend geraakt met een ander koppel vrijwilligers. Zij betekenen heel veel voor ons. Als we willen weten hoe we een bepaald document moeten invullen of hoe een aantal zaken in België werken; dan zijn zij er om ons advies te geven. Ze zijn onze vrienden, maar ook een beetje als ouders voor ons. Mensen die je wijze raad geven en het beste met je voor hebben. Voor iemand die hier niet geboren en getogen is, is dat van onschatbare waarde.’

Het valt Hakobyan op dat de meeste mensen vriendelijk zijn. Volgens hem heeft dat onder meer te maken met ons sociaal systeem. ‘Bij tegenslag kan je erop rekenen dat je op de een of andere manier wordt opgevangen. Dat zorgt er voor dat mensen zich gesteund voelen en minder hard zijn. Als Belgische burgers moeten we dan wel belastingen betalen, maar die gaan tenminste in grote mate terug naar de mensen. Een groot verschil met landen waar het belastinggeld aan de handen van de elite blijft plakken en niet belandt bij wie het nodig heeft. Ik zie de toekomst voor dit land dan ook positief in. Zolang we bereid zijn om positief te blijven denken en de handen uit de mouwen te steken, is er veel mogelijk.’

DE

‘DAS WIRD SCHON MIT DIESEM LAND’

Vor zwölf Jahren hat Vardan Hakobyan beschlossen, sein Geburtsland Iran zu verlassen. Gemeinsam mit seiner Frau und den zwei Kindern nahm er eine lange, mühsame Reise in Angriff. Ziel? Unklar, sie wollten nur in ein Land, in dem man sagen darf, was man denkt. Heute betreibt er ein Geschäft in Teruren. Man kann dort für allerlei Reparaturdienste vorstellig werden. Schuhe, die eine neue Sohle brauchen;

ein Kleidungsstück, das gekürzt werden muss; ein Schlüssel, von dem man ein Duplikat braucht. Wenn er an seine Anfangsjahre in Belgien zurückdenkt, hat die Hilfe von belgischen Freunden den Unterschied gemacht. ‘Nun besteht mein größtes Anliegen darin, es zu schaffen, meinen Kindern eine gediegene Erziehung zu bieten, damit sie später als gute Menschen durchs Leben gehen.’